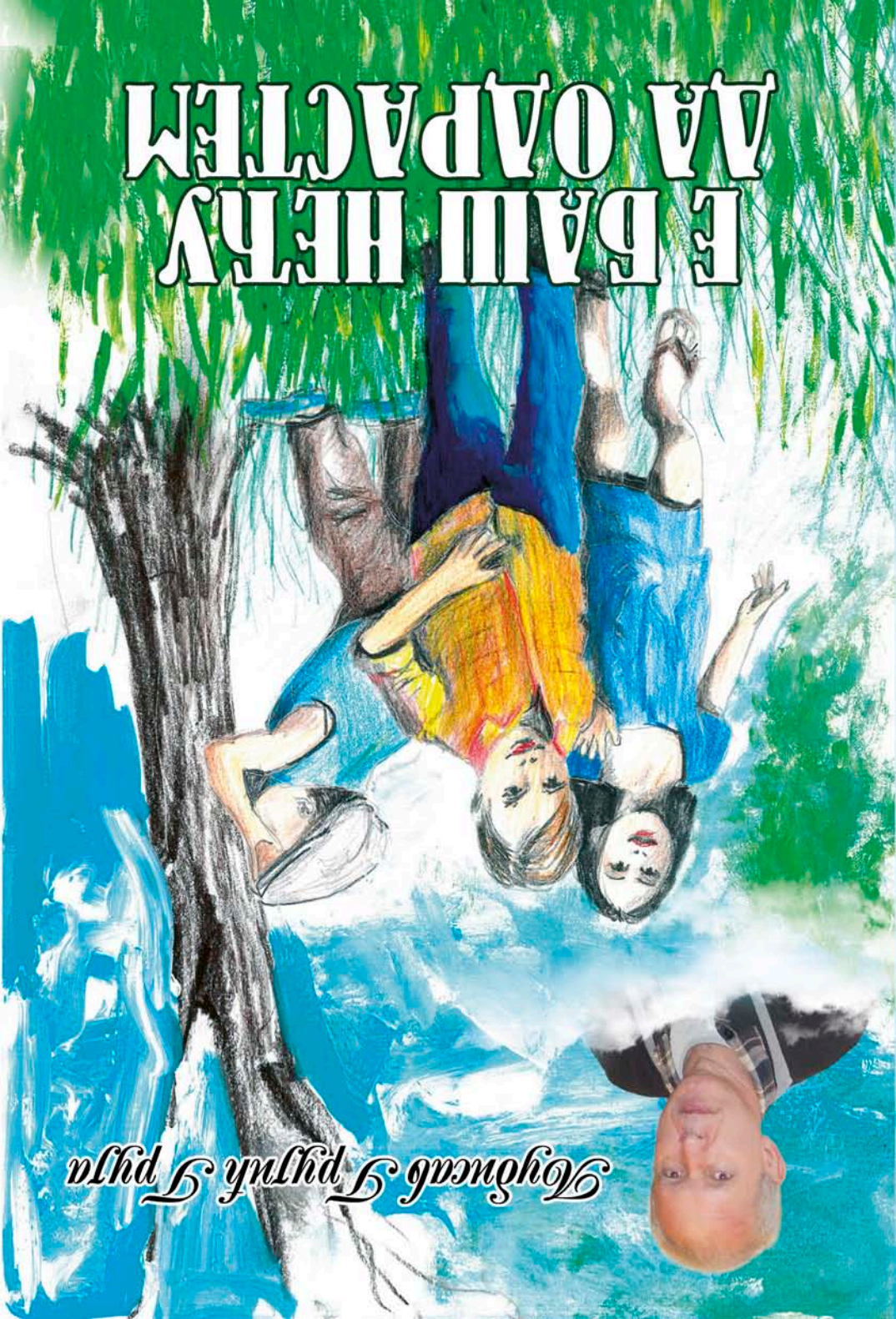

Е БАШ НЕГУ ДА ОДРАСТЕМ

Милош Ђукић

Е БАШ НЕГУ ДА ОДРАСТЕМ

ПУСТИ МЕ ДА САЊАМ

Радмила Зорић

ПУСТИ МЕ ДА САЊАМ

Радмила Зорић
ПУСТИ МЕ ДА САЊАМ

2018.

Радмила Зорић

ПУСТИ МЕ
ДА САЊАМ

2018.

САДРЖАЈ

ПУСТИ МЕ ДА САЊАМ

Пусти ме да сањам.....	6
Загризла нова песма мамац.....	7
Сунчица међу сунцокретима.....	8
О чему Ђорђе машта?.....	9
Потера за ташном.....	10
Радознали дечак Вук.....	12

ОЧИ БОЈЕ ЉУБАВИ

Очи боје љубави.....	14
Вања и Фића из вртића.....	15
Милошева тајна.....	16
Зашто му лако праштам све?.....	17
Помози ми, тата.....	18
Заводник мачак.....	19
И дрвеће зна да воли.....	20

ИСКРЕ ДЕТИЊСТВА

Занимљива игра.....	22
Баки и мени мењају се зуби.....	24
Лана и мачак диплома.....	25
Јова, Јана и здрава храна.....	26
Ја највише волим воће.....	27
Ко је у пубертету?.....	28
Мала домаћица.....	29
Детелина са четири листа.....	30
Лукини планови.....	31

ЋУДИ ПРИРОДЕ

Смена годишњих доба.....	34
Разиграно пролеће.....	35
Позна јесен.....	36
Стани, кишо!.....	37
Селим се у земљу где кошаве нема.....	38
Баба Марта.....	39
Облак, цвеће и сунце.....	40

НЕШТО КАО ЗАПОВЕСТИ

Љубав буди!.....	42
Човек буди!.....	43
Не завиди!.....	44
Храбар буди.....	45
Не кради и не лажи!.....	46
Батина.....	47
Душу хране благи дани.....	48
Чувари традиције.....	49
Кажи мени, мили ђаче.....	50
Мравица Ана.....	51

РЕЦЕНЗИЈЕ

Ана Дудаш: Скалинаде до небеског плаветнила.....	71
Славица Јовановић: Двогласје Р. Зорић и Љ. Грујића.....	75
Аутобиографски запис.....	79

ПУСТИ МЕ ДА САЊАМ

„Песник се никад сасвим не буди,
он увек нешто преде и плете.
Песник је споља к’о и сви људи,
а изнутра право,правцато дете.“

Добрица Ерић,
Плави сањар

ПУСТИ МЕ ДА САЊАМ

Кад природа пробуђена,
умивена, лепа, чиста,
к'о невеста окићена
у сунчевом сјају блиста -
ПУСТИ МЕ ДА САЊАМ!

И кад месец небопловац
на сребрној језди струни,
кад у слатки сан утонем
док звездани прах се круни -
ПУСТИ МЕ ДА САЊАМ!

Низ тобоган кад се спуштам,
на љуљашци кад полетим,
и змајеве када пуштам
па бих земљу да прелетим -
ПУСТИ МЕ ДА САЊАМ!

Кад ми мисли одлутају
тамо где их машта води,
идеја се генијална
у тренутку сама роди -
ПУСТИ МЕ ДА САЊАМ!

Даћу сваком срце цело,
део топле душе ове,
само пусти ме да сањам,
не дирај ми дивне снове!
ПУСТИ МЕ ДА САЊАМ!

ЗАГРИЗЛА НОВА ПЕСМА МАМАЦ

Нећу више да пишем за децу,
толико пута одлучно кажем,
а добро знам, чим изговорим,
да ћу опет себе да слажем!

Знам и одрасли би да се нађу
у мојој причи, песми, роману,
али им деца насмејана
поново на пут стану.

Чим видим миле, топле очи,
несташни чуперак тршаве косе
и чујем гласић цвркутави,
опојне мисли њима ме носе.

Шушкају странице, искачу слова,
нижу се речи у дуги ланац,
потом збуњено себи кажем:
„Загризла нова песма мамац.“

СУНЧИЦА МЕЂУ СУНЦОКРЕТИМА

Шетала се Сунчица
са корпицом у руци,
мамиле је песме птица
и природе звуци.

Угледала Сунчица
сунцокрете жуте,
што очима црним траже
осунчане путе.

Обасјало сунце
њену плаву косу,
направило пегице
на прџастом носу.

Бистроока Сунчица
брзином се снађе,
испод главе сунцокрета
жут шеширић нађе.

О ЧЕМУ ЂОРЂЕ МАШТА?

Пожелио мали Ђорђе
да му тета багер купи,
у Јагодини, где студира,
можда, тамо нису скупи.

А када га пронађемо,
делић ћемо тети дати
за њезине скромне жеље
и за наше ће остати.

Из бајке је он сазнао
за ковчежић препун блага,
дошао је на идеју
да багером за њим трага.

Даћемо га гладној деци,
свима што нам много значе,
награда је највреднија
када очи срећом зраче.

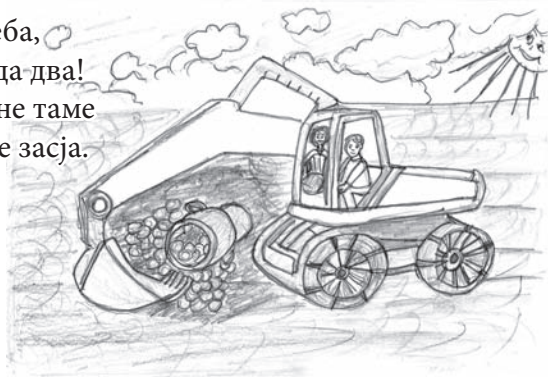
И мене ће да поведе, ко зна
где се благо крије,
а да сам за њим трага,
још је мален, лако није.

Колико ћу ја узети,
драги Ђорђе, немај бригу;
довољно је тек толико
да одштампам нову књигу.

Возићемо га на смену
низ широко стишко поље;
Трагаћемо дању – ноћу
с много снаге, с много воље.

И БИЋЕ МИ ВРЛО ДРАГО
КО ПОЖЕЛИ МОЈЕ
БЛАГО!

Копаћемо, ако треба,
читав месец, можда два!
Све док се из земне таме
ковчег с благом не засја.

ПОТЕРА ЗА ТАШНОМ

У међуградском аутобусу
што путује кроз разна села
једна кожна госпођа ташна
место до прозора је заузела.

Крај ње се сместила власница њена,
песникиња, старија дама,
с напором вукући цегер тешки,
претрпан разним намирницама.

Да ли је кривац био умор,
расејаност или бујна машта?
На својој станици сиђе путница,
али на седишту остаде ташна.

С осмехом јој у сусрет иду
предшколац Миша и његов деда,
они би од ње књигу да купе,
ал' где је ташна, збуњено гледа.

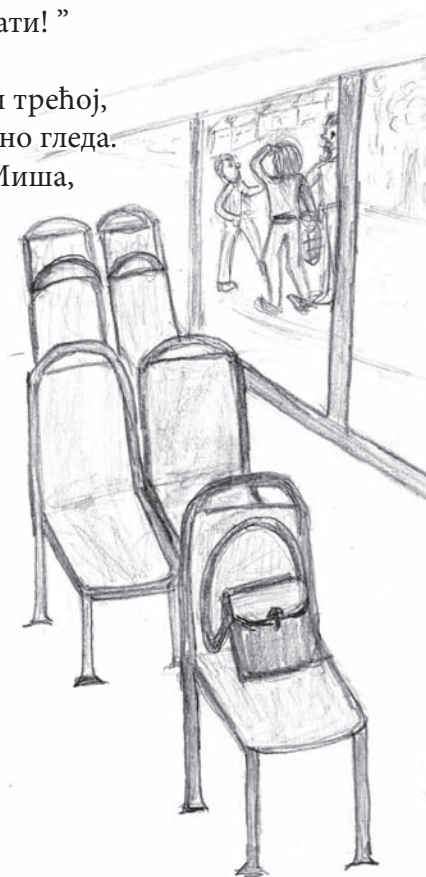
Да је неке нечасне руке
са седишта не подигну,
у ауто их потрпа деда
да аутобус сустигну.

Нервира се дечачић Миша,
зајапурило му се лице:
„Пожури, деда,” пљешће и виче,
„Ено га, већ креће са друге станице!”

„Не може брже, злато дедино,
кроз насељена места,
казне су за то велике,
а и сударања су честа!”

„Саобраћајне прописе треба свако
да зна, поштује, и прати,
јер до несреће лако дође,
али и велика се казна плати! ”

Сустигоше га на станици трећој,
ташна на седишту збуњено гледа.
Књигу за награду доби Миша,
а пољубац и он и деда!

РАДОЗНАЛИ ДЕЧАК ВУК

Навикла је мама Вука
да му стално бајке чита,
а он мали радозналко,
будно прати, много пита.

Зашто у шуми Снежану
баш седам патуљака чува
и зашто се зла маћеха
под њеним прзором мува.

Да ли Пепељуга сада,
носи папучице веће
и да ли се са својим принцом
са децом по дворишту шеће?

Те зашто је Вук прогутас
Црвенкапу и баку?
да ли би насрнуо лако
на болесну баку сваку?

Тај опасни Вук
треба да се стиди,
баке су добре и миле
– то свако унуче види.

Преваспитаће он њега
јер није нимало фер,
да имењак његов буде
крволочна звер.

ОЧИ БОЈЕ ЉУБАВИ

ЉУБАВ је:

„Она је најлепша љубашка
између радости и самоће
кад се највише хоће,
а нико не зна шта хоће.”

(Мирослав Антић)

ОЧИ БОЈЕ ЉУБАВИ

У плаветнило Сандриних очију
упловила су два црна сјајна ока.
Из њих искри љубав права,
искрена и дубока.

Седе на пању испред школе,
испод старог бора;
смишљају своју љубавну причу
уз пратњу птичијег хора.

Сатима би могли ту да седе
и да загрљени ћуте...
Свима је јасно да се воле,
или њихову љубав слуте.

У раскошној коси дугој, плавој,
меканој као свила,
његова глава, на узлављу нежном,
себи је гнездо свила.

ВАЊА И ФИЋА ИЗ ВРТИЋА

Свакодневно Филип-Фића
иде с Вањом из вртића.
за руке се они држе,
тако стазу пређу брже.

Питала га да ли боли
и рекла му да га воли.
„Прошло је, не боли више”,
рече па се загрлише.

Чим је јутрос угледао
у сусрет јој потрчао.
О камен се спотакао,
на колена пред њом пао.

Сваком бићу љубав прија,
ал’ је ипак најмилија
и најлепша и најслађа
из другарства кад се рађа.

Болело га мало јаче,
плаче Фића, Вања плаче.
За руку га Вања узе,
пресушише њему сузе.

МИЛОШЕВА ТАЈНА

Синоћ ми је своју тајну
један Миша поверио.
Каже да се у Елену
баш жестоко заљубио.

Шест година Миша има,
а Елена једну више,
окице му жаром пламте
плавом косом кад зањише.

Узбуђено и врсково
своју тајну ми казује;
све зубиће своје има
прстићем ми показује.

А Елени један зубић
из бисерног низа фали.
Сада му је чак и лепша,
дечачић се мени хвали.

Рекао јој да је воли,
радосна је она била,
па је њему брже-боље
своју љубав изјавила.

Наша тајна, драги Мишо,
не буди ми ти у бризи,
биће од свих сакривена
у следећој мојој књизи.

ЗАШТО МУ ЛАКО ПРАШТАМ СВЕ?

Ја нисам,мама, више клинка
коју занима твоја шминка;
која се сатима с лутком игра,
ил' буде немирна као чигра.

Сада све више волим самоћу,
о њему мислим дању и ноћу;
Интернет ради до усијања,
очи ме заболе од сурфања.

Зовем га, често је недоступан,
зашто ме мучи, тај слатки глупан?

- Нећемо игру маце и миша,
што даље од мене - ко те шиша!
Одлучим. Нећу да му се јавим!
Чим ме позове, све заборавим!

- Зашто му лако опраштам све?
Реци ми, о реци, мајчице!
- Љубав понекад зна да заболи,
ал' лако прашта онај к'о воли.

- Младост нам даје прилике нове
да свако оствари своје снове;
Када срце најлуђе трепери,
стићи ће прави, не брини, кћери!

ПОМОЗИ МИ, ТАТА

Ја нисам више онај клинац
што аутиће по поду вози,
већ одрастао, заљубљен дечак,
зато ми, тата, молим те, помози!

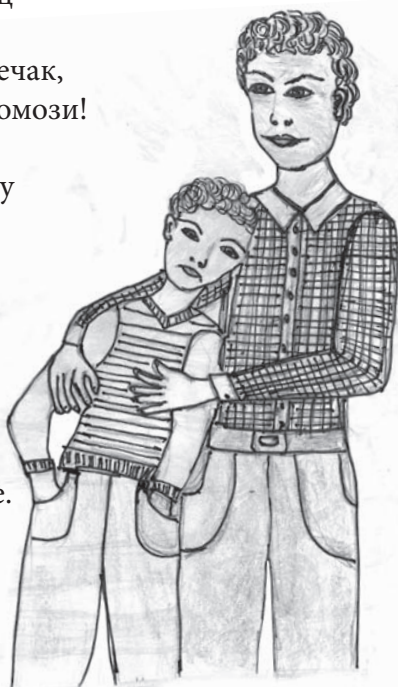
Заљубљен сам у једну Лару
до ушију, можда и више.
Када она крај мене прође,
збуним се, говорим тише.

Попустио сам у школи,
учим, али ми не иде...
Међу редовима, у књизи,
очи ми само њен лик виде.

Зар је уображенко Ноле,
толико бољи од мене ?
Све га девојчице воле,
осваја и симпатије њене.

Понесе јој ранац,
поклони јој цвет;
понаша се као да је
освојио свет.

Збуњује ме, тата,
ко ће да је схвати,
док се са њим шета
погледом ме прати.

- Можда те само
љубоморним прави,
буди храбар, сине,
љубав јој изјави.

И не брини ништа,
ако тебе неће
са неком ћеш другом
бити боље среће.

ЗАВОДНИК МАЧАК

Мачке фебруар много воле,
љубав им тада срца загреје,
па један стари заводник мачак
од неке милине не зна где је.

Онако крупан, црне длаке,
шуња се крај ограда маце сваке,
а највише га буде код Мице,
његове прве комшинице.

Шетка се она у бунди белој,
сијају њене зелене очи,
маше репом, протеже тело,
мачак преко ограда скочи.

Љубоморно из прикрајка мотри,
заљубљена лепотица риђа,
па и она ограду прескочи
не да мачку с другом да се виђа.

Љутито зафркта испред Мице
па нагло подиже десну шапу;
испружи канџе, јакну Мица,
када загребе по њеном врату.

И док две маце мјаучу, циче
и оштрим канџама гребу лице;
заводник мачор бркове глади,
љубомором се њиховом слади.

Затим се тихо, као сена
пришуња једна маца шарена;
намигну оком, уз њега седе,
па умиљато поче да преде.

И ДРВЕЋЕ ЗНА ДА ВОЛИ

У шумарку хладовитом,
тајновитом, танковитом,
где се сама често шећем
разговарам са дрвећем.

С врха брда брези
поручује бор;
да ће је довести
у зимзелени двор.

Снажни храст се јутрос рано
поверио другу бресту,
како целим срцем жели
витку букву за невесту.

Љубоморно гледа
оморика с брега;
одавно је она
одабрала њега.

Млади брест је своју тајну
свима редом разгласио,
у високу тополу се
баш жестоко заљубио.

Пркоси јој јела,
другарица њена,,
и она је истог
момка заволела.

Јасен због јасике
не може да спава,
а њој због љубави
крошња подрхтава.

Жилама дрвећа
страсна љубав тече;
не боје се ничег,
осим дрвосече.

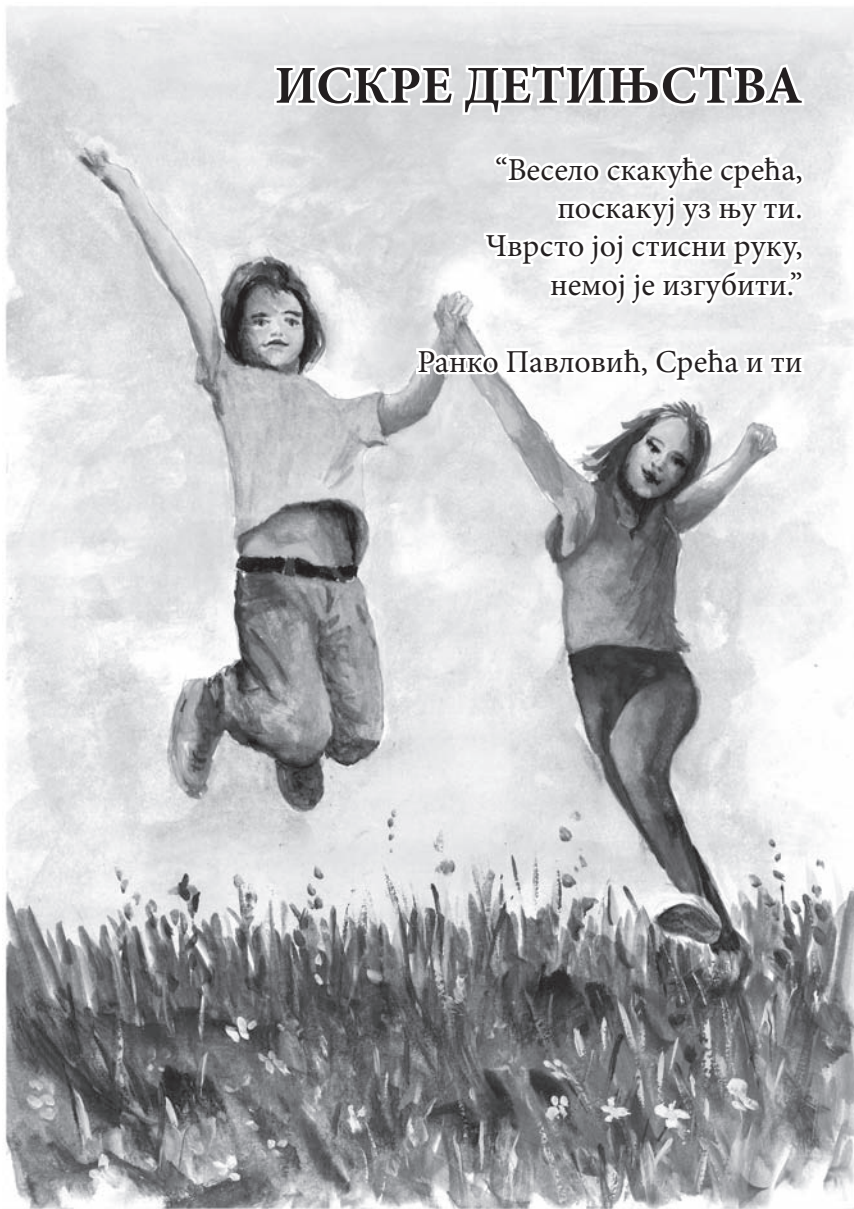
Раширили гране
па се додирују,
радују се поветарцу
да се помилују.

Опијен мирисом,
љубављу још више,
бели багрем без липе
не може да дише.

ИСКРЕ ДЕТИЊСТВА

“Весело скакуће срећа,
поскакуј уз њу ти.
Чврсто јој стисни руку,
немој је изгубити.”

Ранко Павловић, Срећа и ти

ЗАНИМЉИВА ИГРА

Занимљиву игру
смислио мој тата
кад пребацим ножице
њему око врата.

У локомотиву
претвара се тата,
а ја у вагончић
који се климата.

Пуп-пуп-пуп-пуп,
пупање се чује,
пупа-пупа-пупа-пупа
брзи воз путује.

Труп-труп-труп-труп,
трупкање се чује,
трупа-трупа-трупа-трупа,
тата поскакује.

Ху-ху-ху-ху-ху,
стижемо на станицу.
Воз кратко застаје,
настављамо даље.

Туп-туп-туп-туп,
Труп-труп-труп-труп,
Настављамо пут.

Да станица друга дође,
дугачка се стаза прође,
док по соби тата кружи
као воз по прузи.

Путовању није крај,
преседамо у трамвај:
цин-цин-цинцилин,
цин-цин-цинцилин,
трамвај гласно звони
да се пешак склони.

Куц-куц-куц-куц,
стигао пред врата
возић звани тата.

Све станице прођемо,
својој кући дођемо.
Путујемо сваку ноћ
до пољупца за лаку ноћ.

БАКИ И МЕНИ МЕЊАЈУ СЕ ЗУБИ

Испала су мени
два предња зубића
сада сам без својих
оштрих секутића.

И мени и баки
исти зуби фале,
сви се укућани
на наш рачун шале.

Пошто се обема
предњи зуби клате
њу ће у предшколско
са мнош да испрате.

Чоколаду бака
с лешником је јела,
па је покрцкала
и два зуба цела.

Кад ти се зуб клима,
не брине се, бако,
завезаћу конач
и повући јако.

Не плаши се, бако,
то ништа не боли
изникнуће теби
Зуби сасвим нови.

А деда се смешка
и шали без везе:
изникнуће нови
из њене протезе.

ЛАНА И МАЧАК ДИПЛОМА

Маскиран мачак у Деда Мраза
Шуња се, нечујно гази;
упутио се у рану зору
ка знаној мишијој стази.

Све је то смислила
досетљива Лана,
која зна где се купује
за маце посебна храна.

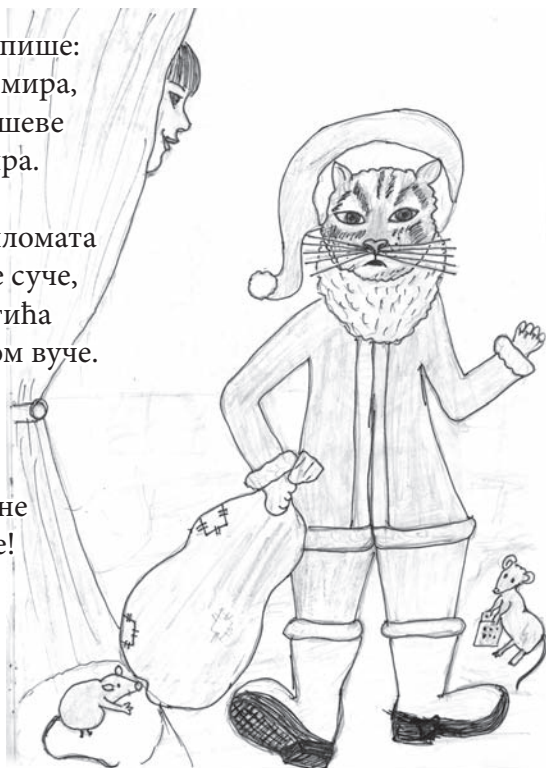
Ближи се Година нова,
скоро ће Божић Бата.
Мир с мишевима склапа
да не буде више рата.

Мишеви цијучу, скачу,
са мачком коло воде,
радосни су па славе
велики дан слободе!

У Прогласу јасно пише:
„У име слободе и мира,
ниједна мачка мишеве
више не сме да дира.

Корача мачак дипломата
смешка се, бркове суче,
док пун џак пакетића
с великим напором вуче.

У њима свега има
да бркове омасте:
мрва, сира, сланине
па нека се почасте!

ЈОВА, ЈАНА И ЗДРАВА ХРАНА

Причао предшколац Јова
млађој сестри Јани
шта су данас у вртићу
учили о здравој храни.

-Поврће и воће -
најбоља је храна
и то треба јести
скоро сваког дана.

Козји сир и млеко,
то је врло здраво,
а ја то не волим
да ти кажем право.

Ја волим месо,
добаци му Јана:
- Да л' је оно, бато,
добра, здрава храна?

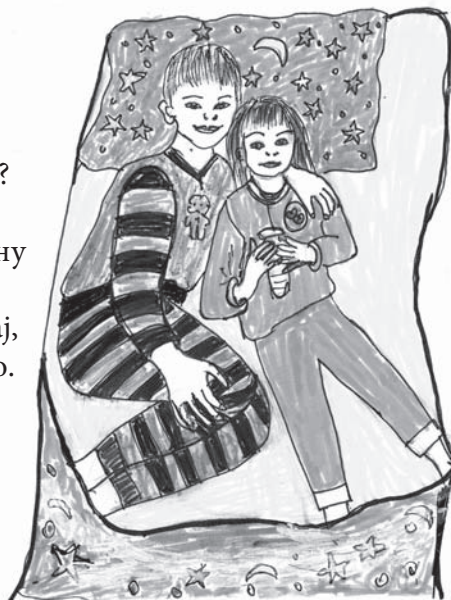
Пилетину и ћуретину
можеш јести,секо,
свињетину избегавај,
памти што сам рек'о.

Рибу обавезно,
с уживањем једи,
само од костију
добро је истреби.

Што се пића тиче,
најбоља је вода,
а и лимунада
кад јој се мед дода

Газирана пића,
кажу, много штете,
и да их не пије
баш ниједно дете.

-Све си запамтио,
драги бато, браво!
Рећи ћемо мами
да нас храни здраво.

ЈА НАЈВИШЕ ВОЛИМ ВОЋЕ

Какво ће нам бити тело,
дал' мршаво ил' дебело
и због здравља, кажу треба,
више воћа него хлеба.

Нека мисли ко шта хоће,
ја највише волим воће!
То је мени супер храна,
воће једем сваког дана.

Мандарине, киви, нар,
ананаса комад бар.
Лимун жути и банане,
јужно воће нема мане.

У пролећне топле дане,
оките се трешњи гране
и вишње се зацрвене
и јагоде маме мене.

А кајсија кад заруди
нову жељу ми пробуди.
Слађи од еурокрема
моја мама џем ми спрема.

А тек крушке сочне, зреле,
на њих слећу чак и пчеле
и на шљиве модроплаве
од њих баке пекмез праве.

Чим јабуке зарумене,
понајвише маме мене.
У воћњак кад јесен сврати
мирис дуња је испрати.

Кад виноград замирише
и гроздове кад зањише,
ко би могао да одоли
да то воће не заволи.

Боровнице и дрењине,
па шипурак и купине,
за сокове или чај,
најздравије то је знај.

Кад у госте теби пођем
и у твоју кућу дођем,
ти се лепо са мном дружи,
али воћем ме послужи.

КО ЈЕ У ПУБЕРТЕТУ?

Кад у шетњу са мнош пођу
две најбоље другарице,
могле би ми бити баке,
тад су праве шипарице.

У сваку би продавницу
оне радо да завире,
сваки предмет да дотакну
радознали дух да смире.

У бутике, у књижаре,
у продавнице разне,
све док своје новчанике
сасвим не испразне.

Жеље наше нису исте,
ја бих једно, оне друго,
нејасно ми само зашто
разгледају тако дуго.

Некад следе моје жеље
са стрпљењем, с пуно жара,
а кад оне нешто траже,
досадне су, то ме смара.

Због тога их пожурујем,
досађујем, запиткујем,
за рукав их морам вући
да коначно крену кући.

Такво моје понашање,
зна ужасно да им смета,
још гунђају, па ми кажу:
„ То је све због пубертета !”

Тржни центар ја прелетим
као лептир, цвет по цвет,
па се питам кога од нас
више дрма пубертет?!

МАЛА ДОМАЋИЦА

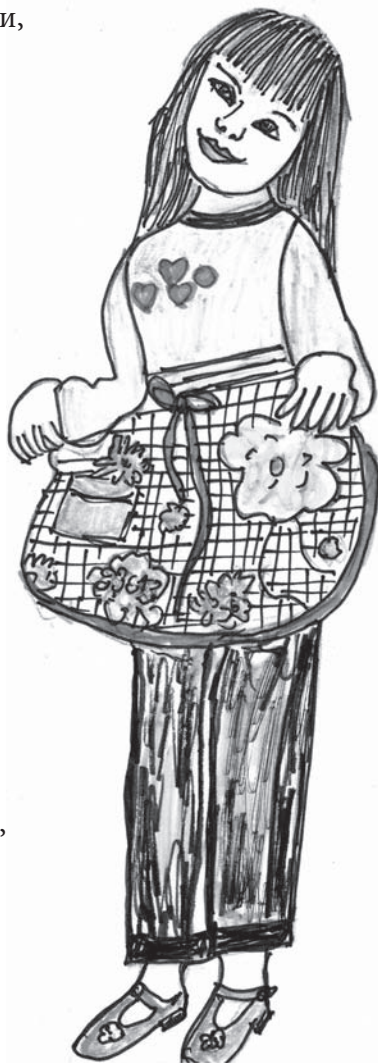
Добро дошли, драги гости,
изволите послужење!
Ево, имам колачиће,
дивно се румене!

Желите ли пољупчиће
или медањаке,
по рецепту из кухиње
моје драге баке?

А уштипке са кајмаком
да ли бисте јели?
Или штрудлу с маком,
можда,неко жели?

Послужењу, сигурна сам,
одолети нико неће
уз осмех са милог лица
што блиста од среће.

За топлину и радост
што знам да вам пружим,
доћи ћете опет
да се с вама дружим.

ДЕТЕЛИНА СА ЧЕТИРИ ЛИСТА

У травњаку, крај Сарине куће,
детелина лати шири.
Тражим ону с чет'ри листа
из травњака да провири.

Кажу да је симбол среће,
ал' ме данас она неће.
Док ми поглед туда шара,
У помоћ ми стиже Сара.

Долепрша у пар скока,
девојчица бистроока.
Сад и она силно жели
са мном срећу да подели.

Кад изгубих задњу наду,
журно кренух према граду.
Кроз главу ми мисли лете,
чух кораке-трчи дете!

Крај мене се Сара створи
од среће јој лице блиста.
Руку пружа према мени-
детелину с чет'ри листа !

Пожелех јој да је срећа
цели живот прати.
Оде Сара, ал' се брзо
с новим стручком врати!

Шта би срце моје могло
сваком да пожели,
сем да срећу увек има
с киме да подели.

ЛУКИНИ ПЛАНОВИ

Још је дечачић, тек разред пети,
порашће брзо, време пролети.
Лука осваја причом и ставом,
бујном маштом и мудро главом.

Замишљао је, још као мали,
како велики камион вози
и да сву грађу за куће нове
људима бесплатно довози.

Сада већ има планове друге
како лепу будућност да ствара.
Одабраће занимање оно,
које доноси највише пара.

Сви причају- времена су тешка,
у одлуци помоћи ће тата,
мизиком би хтео да се бави,
бубњевима одлично барата.

Другар његов најбољи из школе,
хармонику тако дивно свира
пажљиво ће музичаре младе,
за нови бенд с њим да одабира.

Још када би само хтела Вања,
што се са њим врло радо дружи,
и најбоље у разреду пева,
к'о солиста да им се придружи.

Само бака томе се противи,
она предност даје факултету,
маштарије моје приписује
незрелости или пубертету.

И мама је у том подржава
и старија моја сестра Сара,
па ми кажу: „Само учи, Лука,
за вреднога увек биће пара!“

ЋУДИ ПРИРОДЕ

“Сунце је сишло с неба
да пита дал’ нам шта треба.
Ведрине, можда, и сјаја,
топлоте што срца спаја.”

Љубивоје Ршумовић,
Тако се срце воли

СМЕНА ГОДИШЊИХ ДОБА

У пролеће трава расте,
шума листа, цвеће цвета,
сунчев зрачак свакодневно
пољанама се прошета.

Потом стиже врело лето,
кога деца много воле;
на купање и сунчање
зову: река, базен, море.

Јесен шири дуге руке,
дарује нас плодовима;
сва природа боју мења,
крај је пољским радовима.

Ето, зиме дуге, беле,
што пахуље нежне сипа;
на санкама деца јуре,
за образе мраз их штита.

РАЗИГРАНО ПРОЛЕЋЕ

Кад пролеће ушета
у мој стишки крај,
природа се претвори
у земаљски рај.

Чим сунце заплочи
низ небески пут,
златни прах посипа
на маслачак жут.

Веселе се тратинчице:
ружичасте, беле
и различак плави
у зеленој трави.

По плаветном небу
бродићи се створе,
као да се небо
преселило горе.

Попут галебова,
јато птица yine,
мислиш да ће дотаћи
небеске висине.

Тихо Млава тече,
гласно поју птице;
сунце у њој умива
своје врело лице.

Природа се буди,
распушава, цвета;
и жеља за игром
у оку детета

ПОЗНА ЈЕСЕН

Сиви облаци
к'о сиво ћебе,
прекрили сунце
да не озебе.

Отегли трбухе
препуне кише,
док намћор ветар
брише ли,брише.

Свака грана
са крошње маше;
листови дрхте,
ветра се плаше.

Са високих крошњи
стрмоглаво слете,
најпре потрче,
потом полете.

Остану гране
тужне и голе,
ни оне позну
јесен не воле.

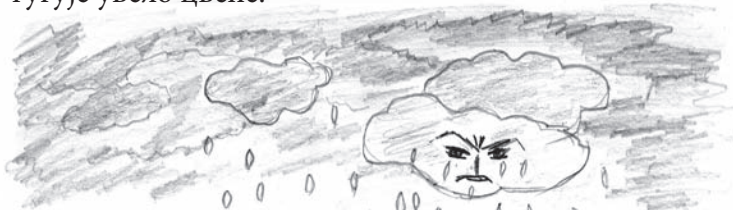

СТАНИ, КИШО!

Тужне љуљашке стоје на киши,
недостаје им дечија граја,
само их кад-тад ветар таласа,
данима нема сунчевог сјаја.

Мај крупним кораком гази
кроз цветне ливадске траве;
миришу багреми бели,
али пчеле мед не праве.

Досадна киша ромиња,
као да није пролеће;
занемеле су и птице,
тугује увело цвеће.

Чекају лопте и игре разне,
у небо упрте дечје очи.
Када ће из тмурних облака тешких
престати хладна киша да точи?

Остани, природо, питома, лепа,
мелеме благи за душу и плућа,
заштитни бедем за децу буди,
даруј нам опет ведра сванућа.

СЕЛИМ СЕ У ЗЕМЉУ ГДЕ КОШАВЕ НЕМА

Кошава већ трећу недељу брише,
не могу да је поднесем више!
Савија крошње, кида гране,
хоће ли икада да престане?

Ником живом не да мира,
свако игра како она свира.
Све живо бежи, склониште тражи,
никакав преговор са њом не важи.

На мени јакна: топла, дебела,
ал' она пробија до голог тела.
Хвата ме језа, дрхтим к'о прут,
она ме гура, стаје на пут.

Саксије руши, кида цветове,
са крова скида, разбија црепове.
Сваки пут нови неред спрема,
селим се у земљу где кошаве нема!

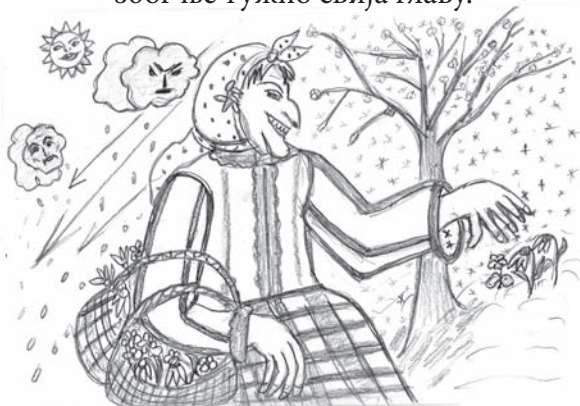
БАБА МАРТА

Чудан лик је Баба Марта
лукаво се свуда шуња;
чим фебруар одлепрша,
она бљесне као муња.

Док природу успавану
својим хуком нагло буди,
показује она свима
лошу страну своје ћуди.

Кад измами сунце младо,
пупољцима кити гране,
а онда их поспе снегом
па уништи воћке ране.

Мраз позива у невреме
на зелену младу траву,
а и цвеће, тек процвало,
због ње тужно свија главу.

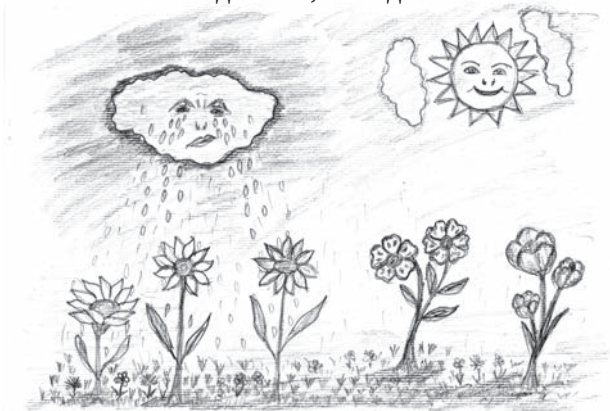
ОБЛАК, ЦВЕЋЕ И СУНЦЕ

Један облак, тмуран, зао
јутрос рано заплакао.
Док он крупне сузе точи,
гледају га снене очи.

Снене очи нежног цвећа,
дар природи од пролећа.
Провирују љупке главе
из зелене, росне траве.

С плавог неба, мало даље,
сунце цвећу сигнал шаље.
Док се облак сит исплаче,
засијаће оно јаче.

Угрејаће цвећу главе,
веселе ће бити траве.
Треба сунца, а и кише,
некад мање, некад више..

НЕШТО КАО ЗАПОВЕСТИ

“Угасите мржњу,
мрзовољни свијете,
упалите љубав
да порасте дијете.”

Шимо Ешић,
Угасите мржњу

ЉУБАВ БУДИ!

Кад у теби неко жели,
мржњу ил' бес да пробуди;
победи га, постиди га
и с поносом љубав буди.

Кад два друга се потуку,
кад два брата се заваде;
ти и тада љубав буди,
спречавај их да то раде.

Ако неком много смета
друга вера, боја коже;
буди љубав и покажи
како људи да се сложе.

Воли ближњег и све људе,
а највише Бога воли;
за здравље, мир и слогу
од срца се њему моли.

ЧОВЕК БУДИ!

Човечност се од малена стиче,
родитељи томе темељ дају;
кад одрастеш особина дивна,
заблистаће у пуноме сјају.

Помоћ кад-кад свакоме затреба
и лепо је кад се она пружи;
нарочито кад дајеш ономе
ко не може да ти се одужи.

Немоћноме или невољнику,
твоја помоћ понајвише вреди.
Добра дела, а и лепе речи,
нико од нас не треба да штеди.

Своме другу ти радо помози,
биће срећан када га разумеш,
родитеље и воли и поштуј
на најбољи начин који умеш.

Добро се увек добрим враћа,
Чинећ' другом, чиниш себи, сине,
добра дела човека оснаже,
а себичност треба да забрине.

Узалуд су лепота и знање
и богатство и сва стручна спрема,
човеком се не може назвати
ко у себи човечности нема.

НЕ ЗАВИДИ!

Завист има ружно лице,
можеш лако да је видиш.
Потруди се, мили ђаче,
да никоме не завидиш!

Кад патике твој друг купи,
модерне и лепе боје,
не мучи се, не завиди,
теби твоје лепше стоје.

Кад на терен он изнесе,
фудбал нов, од коже праве,
што твој није, не завиди,
нека су ти ноге здраве!

На оцени нешто бољој,
друговима не завиди.
Да ли је, баш, заслужена,
твој наставник боље види.

Такмичарски дух је добар,
свако жели да победи.
Кад изгубиш, ти честитај
противнику на победи.

Само учи, вредно учи,
јер радом се све постиже
па и жеље недостижне
остварењу све су ближе.

ХРАБАР БУДИ

Живот није увек бајка,
дођу некад тешки дани;
храбар буди и бори се,
никада не посустани!

Кад ти прети неки клипан,
не измичи и не плачи;
можда ти се само чини
да је он од тебе јачи.

Док у школи одговараш,
понекад се јави трема;
за градиво научено,
разлога за трему нема.

Наставник ђаке воли,
не користи прут;
понекад се само прави
да је строг и љут.

Не плаши се ни зубара,
буди јунак прави!
Осмех ће ти лепши бити,
кад су зуби бели, здрави.

Храбро брани земљу ову
и свој народ, брата свог,
и лепоте завичајне
и топлину дома свог.

НЕ КРАДИ И НЕ ЛАЖИ!

„Ко лаже, тај и краде”
пословица стара вели;
ко би мог’о таквог типа
за другара да пожели?!

„У лажи су кратке ноге,”
пословица друга каже;
и брзо се разоткрије,
ко је искрен, а ко лаже.

„Свака лија долија,”
гласи трећа пословица;
пред суд правде изаћи ће
лажљивац и варалица.

Нека свако искрен буде,
не пожели што је туђе,
да образа увек чиста
на свачија врата уђе.

БАТИНА

Кажу да батина
има два краја
и да је она
изашла из раја.

Равноправан однос
то, свакако, није,
ако један трпи
да га други бије.

Деца од малена,
треба да науче
да се све може
решити без туче.

Укинемо батине
и ту је крај приче!
Не желим да људи
на силеције лице!

А да је из раја
изашла батина
у то не верујем,
то није истина!

Ко би још из раја
хтео да се врати?
Па зашто би батина
дошла да нас млати?!

ДУШУ ХРАНЕ БЛАГИ ДАНИ

Крсна слава кућу штити
и све наше укућане,
пред Богом се за нас моли
за радосне, срећне дане.

Од чеснице са знамењем
сваком се по комад дели;
дрен, босиок или новчић
да пронађе свако жели.

Славски колач, жито, вино,
воштаницу која пламти,
постављене у врх стола
од искона Србин памти.

Дан Христовог васкрсења
долази нам у пролеће,
кад у башти зраци сунца
измамљују прво цвеће.

Још пламичак са кандила
над иконом светлом зрачи;
глас предака дошаптава
православља то су знаци.

Он доноси радост свима,
а највише маленима;
за Ускрс се боје јаја,
обичај је сваког краја.

А када нам Божић Бата
с бадњаком отвори врата,
искрице нам из плам-жара
желе срећу, здравља, пара:

Нек' колевка традиције
буде место сваког чеда;
обичаје лепе, старе
са љубављу да нам преда

ЧУВАРИ ТРАДИЦИЈЕ

Обичаји, традиције,
наше благо од предака,
потомцима нека преда
уз благослов рука свака.

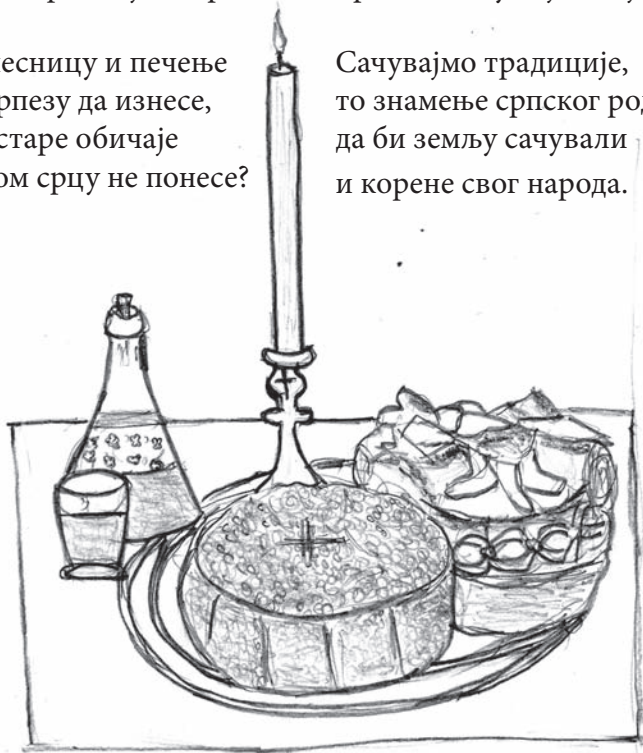
Ко ће бадњак да одсече
и по поду сламу стави,
ако старе обичаје
млад нараштај заборави?

Ко чесницу и печење
на трпезу да изнесе,
ако старе обичаје
у свом срцу не понесе?

Ко ће свећу да запали
у част свецу-Крсној слави,
ако отац своје сину
то наслеђе не остави.

Како љубав према Богу
из дна душе да проклија,
ако црква није кућа
православцу најмилија.

Сачувајмо традиције,
то знамење српског рода
да би земљу сачували
и корене свог народа.

КАЖИ МЕНИ, МИЛИ ЂАЧЕ

Кажи мени,мили ђаче,
коме кличеш из љубави
и стихове посвећујеш,
кога свака школа слави?

Ко је своме српском роду
саградио:цркве,школе?
За заслуге које има
сви га цене,сви га воле.

Кога раскош царског двора
и богатство не узнесе?
Ко вредности само види
што у души се понесе?

И свети храм на Врачару
њему се у спомен диже,
глас љубави и разума
до свакога од нас стиже.

Ко светлошћу лика свога
православље обасјава
и мудрости зрнца сеје,
у души нам обитава?

„Сачувајте мир и слогу,
нек' вам вера буде јака,“
поручује Свети Сава
милујући сваког ђака.

МРАВИЦА АНА

Између корица дечије књиге
измигољила се мравица Ана,
с великим маказама у малој руци
у врту се нашла у освит дана.

У књизи се лепо с децом дружила,
али не може мирно да спава.
Ко ће руже да орезује,
траву да плеви и окопава.

Вредна, као сав мрављи свет,
цветњак сређује, поврће сади.
Да би јој кућа била лепша,
ново је рухо дала фасади.

По зиду слика, саксије боји,
њено двориште лепотом дише.
Кад се умори, за сто седа
да нове песме и приче пише.

Из писаће машине бисерје сипа
у огрлице блиставе, вредне;
и оне шарене, разигране
за дечије душе чисте и чедне.

За мудре речи и руке вредне
што неуморно пишу,раде,
похвале стижу са свих страна
лепа признања и награде.

Мравица Ана
Посветница књижевници и пријатељици
Ани Дудаш

СКАЛИНАДЕ ДО НЕБЕСКОГ ПЛАВЕТНИЛА

Заједно до осмишљеног хода
чудотвориве јаве и ненаметљиве
едукативне усмерености

У песмама дечијих песника увек је све обасјано неком неодређеном светлошћу безбројних алеја светионика. Зато све светлинама жари душе невине и чисте које су тек на почетној стази формирања позитивних људских вредности.

Сасвим је извесно да их писац спашава од могућих залеђивања, понекад досадних, а понекад опасних тренутака. Отвара им двери до издашних показатеља неуништиве наде, до самог средишта усмерености и безграничне домишљености где захваљујући Аријаднином клупку које се одмотава угледају и одгонетају показујући кроз позитивне активности њихове бескрајне потенцијале који се само назире. Вођени њима и руком Господњом нашег Исуса Христа, они стасавају у праве мозгалице који неминовно измамљују блажени осмех на лице читалачке публике која их уводи у свет раздрагане маште где чудесима нема краја, где је и немогуће могуће. Тако они постају господари сопственог, у свакој сфери позитивног одрастања, свакако под будним оком и уз слапове љубави својих родитеља, али и окружења безбрижних школских дана уз спознавања обиља збиље кроз коју пролазе широм отворених очију, да буду свесни, да

могу угледати пут када им се кочија претвори у бундеву да им оштрице стварности не направе дубок рез.

На радост нас који битишемо испод овог издашног поднебља, ево нам још једне чудотворивом лириком овенчане књиге за наше „небеске бисере“. И она, као и све претходне, доказ су пребогатог уздарја надахнућа овог необјашњивог феномена чији корени попут Косовских божура трају у дубинама ове плодне, али и назирући егзотичне равнице гранајући се дубоко, не дозвољавајући да их било ко, чак ни време уништи. Они су вечни. Они су ти светлокази који свенаде и свеколико обиље писане речи множе и њиховим порукама васпостављају трајање, васпостављају непрекидно обнављање.

Заједнички лирски светионик да, сасвим је сада извесно два изабрана и надахнута писца Радмиле Зорић и Грујић Љубисава, алиас Груја, богате руке оних који су им били главни покретачи да се њихове идеје реализују мноштвом поетских слика и што је разумљиво за ову тематску целину, они их презентују духовитим приступом који мами неизбрисиве осмехе на лица најмлађих, мами да започето читање не оставе недовршено што је више уочено у поетском делу Љубисава Грујића Грује, док је код песникиње Радмиле Зорић тај део скривен у некој асоцијацији или само наговештен, али уз обазрив педагошки изазов. Њене асоцијативне призвуче искупљују се снагом разбуктавања маште.

.....

...

Кроз лирску сензибилност поја РАДМИЛЕ ЗОРИЋ, чији је део књиге насловљен ПУСТИ МЕ ДА САЊАМ, ненаметљиво и стручно струји раздраганост предела одрастања када старији спутавају сањарења и скоро заповеднички упућују на стварност, на њено поимање окружења и устаљених природних закона којима се она омеђује. Зна се да је деци ненаметљиви дидактичар више прихватљив јер наметљиви је мање интересантан и често их спутава. Они морају сами да буду истраживачи, а помоћ наратора мора да буде прикривена. Они тако само одгонетају вредности које их надограђују и то не само спознајама да би са њима дошли до етичких путоказа, већ њиховим убедљивим схватањем и прихватањем општеважећих животних мудрости.

Песмом ПУСТИ МЕ ДА САЊАМ, песникиња Радмила указује на сиче свих песама ма ког да су жанра. Њоме она даје апсолутни увод у целокупни садржај. Она је као писац за децу довољно упућена како да сваку идеју учини занимљивијом, да деци држи пажњу да би стигли до правдољубиве стазе одрастања далеко од свакојаких негативних надмоћности које данас вребају.

Није узалуд велики руски писац, светски класик Ф.М.Достојевски рекао:

„Душа се лечи када сте међу децом“.

Зато не спутавајте их у њиховим сањарењима, не гасите њихове снове, већ их подстичите или још боље подржите. Деца су неогреховљена и зато им душе миришу и личе на благодатни огањ. Огањ који не опрљи ничије лице, огањ који их чини ведрим да увек заре осмесима, јер само њихове чисте душе умеју да осете све благодети животних стаза, за која су одрасли најчешће онемогућени, које су им ускраћене:

„Док чаробне слушах звуке,
у заносу играм, певам,
придружи се ако желиш,
тад најлепше снове сневам,
ПУСТИ МЕ ДА САЊАМ!

Кад ми мисли одлутају
Тамо где их машта води,
Идеја се генијална
У тренутку сама роди,
ПУСТИ МЕ ДА САЊАМ!

Да. Васпитање деце није само у ограничавању
већ у пружању љубави и разумевању чак и њихових
несташлука.

На крају овог дела, не могу да не споменем мудру
изреку злостављаног и протераног Овидија:

„Колико мало дечјих снова оствари одрастао човек“!

А н а Д У Д А Ш

ДВОГЛАСЈЕ РАДМИЛЕ ЗОРИЋ И ЉУБИСАВА ГРУЈИЋА У ПОЕЗИЈИ ЗА ДЕЦУ

Међу мојим пријатељима песницима некако је у последње време постао манир објављивање заједничких књига. Тако су се у ову авантуру упустили и Радмила Зорић и Љубисав Грујић Груја објављујући заједничку књигу песама за децу која има два наслова Пусти ме да сањам (Р. Зорић) и Е баш нећу да одрастем (Љ. Грујић). Надахнути љубављу према деци, они храбро улазе у дечји свет који прима само повлашћене и оне који умеју да се приближе дечјој души. Духовитошћу и шaljивим алузијама они кидају све узе до дечјих срца, постају њихови пријатељи, чувари њихових тајни и осмеха.

Радмила Зорић је читав свој живот кроз рад у просвети и педагошку праксу посветила васпитавању и учењу деце. Отуда је она добар познавалац њихове интимае и психологије и до краја дидактична у садржини и порукама својих песама. За Радмилу Зорић песма, осим што мора да буде лепа, треба да буде и поучна и она се доследно држи тог свог гесла.

Нарочито је ово присутно у циклусу Нешто као заповести, где се песникиња угледа на Божје заповести док пише своје поуке деци. То су универзалне поруке о љубави, толеранцији (верској и расној), о библијској и хришћанској љубави у којој има места за све различитости у овом васколиком свету који управо на мултикултуралности и почива. Једина спасоносна идеја која све држи на окупу је љубав, свеопшта и свесрдна љубав човека према човеку, оном другом који је наша икона и наш спас:

Ако неком много смета
друга вера, боја коже;
буди љубав и покажи
како људи да се сложе.

Сматра Радмила Зорић да деци треба увек изнова говорити о љубави, човекољубљу, храбрости, скромности, о томе како бити частан, не завидети, не лагати, не красти, не чинити ништа што нарушава моралне кодексе понашања. Дечји умови су упијајући и њима треба увек изнова говорити о врлини и врлинском путу. То је родитељска и учитељска стаза коју треба следити. Песникиња говори о сналажењу у свакодневном животу и ситуацијама које доносе искушења зависти и љубоморе. Увек истиче да треба вредно учити и радити и да само такав однос према животу доноси резултате.

У насловној песми Пустите ме да сањам она говори о ониричким световима који се отварају чистима и незлобивима. Живот је као сан, поручује песникиња сва саткана од ове шекспировске пређе. Деца су склона имагинацији и маштању, она често свет виде и замишљају лепшим него што јесте и боје га својим детињастим веселим бојама.

Има Радмила и песме посветнице неким својим маленим другарима, али можда најлепша је она посвећена пријатељици Ани Дудаш. Алудира Радмила на Анину књигу о мравици марљивици и пише оду Аниној посвећености и вредноћи која јој даје снагу и виталност. Вредна су и лепа оваква пријатељства и овакви људски сусрети из којих се легу песме. Радмила пише и неку врсту песме захвалнице Ани Дудаш која је и њу и многе од нас увела у свет књижевности.

Између корица дечје књиге
измигољила се мравица Ана,
с великим маказама у малој руци
у врту са нама у освит дана.

Ову своју књигу Радмила посвећује и тинејџерима, па отуда овде има и љубавних песама. Године првих љубави су најлепше и највише се памте, то је оно време када нисмо ни деца ни одрасли, већ оно нешто између што уме понекад и да боли, али почиње први пут и да воли. Код Радмиле чак и дрвеће зна да воли, па јасен због јасике не може да спава, бели багрем без липе не може да дише, а млади брест се у високу тополу заљубио. Довитљива је песникиња у оживљавању и очовечавању природе. Овом узрасту посвећена је и песма Ко је у пубертету?

Један циклус носи назив Ћуди природе и ту су песме као Разиграно пролеће, Позна јесен, Баба марта итд. Песникиња описује наш суживот са природом којој су посебно блиска деца која одрастају на селу и која могу да уживају у свим феноменима и манифестацијама природе.

Потом следе песме које се могу сврстати под заједнички назив чувари традиције и говоре о духовним вредностима нашег народа које се наслеђују у свакој генерацији. Ово су песме о Божићу, крсној слави, славском колачу, али и песме о Светом Сави. Радмила покушава да подсети на милошту српског рода, на благодане и светитеље који носе идентитет и припадност заједници и нацији. Ма колико се трудио да буде модеран, песник мора да захвати и у било архаичног и епског, оног што је спона прошлости и садашњости.

Садашњи наши ђаци имају у школи предмет који се зове народна традиција и труде се да сачувају древност у обичајима и мудростима свог племена.

Вредно је спомена да Радмила није само поетеса, већ и илустратор својих књига. Приложеним цртежом уз сваку песму појачава визуелни доживљај у очима читалаца.

Славица Јовановић

АУТОБИОГРАФСКИ ЗАПИС

Рођена сам у смирај врелог четвртојулског дана, две године пре него што је 20. век доспео до половине свога пута. Намера ми је да крочим и у средиште текућег 21. века. Веровали или не, у мени још увек живи једно велико емотивно дете, које воли да сања и не воли да одрасте.

Лепо је сањати, а још лепше је остварити своје снове. Живот без њих био би празан и незанимљив. Међутим, некада треба бити итекако будан, приземан и опрезан, јер живот не чине само снови, зна он некада бити непредвидив и немилосрдан...

Најбоље је да га удишемо пуним плућима, слободни и весели као птице, спремни да се винемо небу под облаке.. Ипак, не треба ни превише високо летети, ни падати ниско, већ се држати „златне“ средине.

Место мог рођења је село мало, а Велико Црниће, које се разбашкарило у срцу стишке равнице. Обожавам кад се у њему заталаса зелено море и кад се на сунчевом жару запале црвени макови. Прија ми и весела песма шеве из златастог класја пшенице, као и тихи жубор реке Млаве и цветне ливаде по којима плешу лептири. У свом родном крају заволела сам природу, биљке и животиње, научила сам прва слова и стекла добре другове.

У српској престоници, Београду, стекла сам звање наставника српског језика и књижевности народа Југославије. Радила сам у Југославији, с љубављу и ентузијазмом, извела бројне генерације ђака по разним местима БиХ до ратне 1992. године, која ме враћа својим коренима. Просветарски рад настављам у основној

школи у којој сам некад била ђак. Из ње сам отишла у пензију.

Од тада почињем активније да се бавим писањем и креативним радом, који ми је био прекинут ратом и његовим последицама. Сад више читам, пишем, цртам, сликам... Креативни рад ми помаже да свој живот изнијансирам дугиним бојама. Тако су се родиле четири збирке песама за децу: „Баш је леп дечји свет,“ „Бунило се мало а,“ „Разиграна слова“ и књига са два наслова „Пусти ме да сањам“ и „Е, баш нећу да одрастем“ у сарадњи са Љубисавом Грујић-Грујом.

Писањем се бавим из задовољства и разоноде, неке радове објављујем у књижевним часописима и зборницима и читам на књижевним скуповима. Свака похвала ме обрадује, а посебно оне које ми упућује читалачка публика.

Осим поезије за децу пишем и друге књижевне жанрове: приче и бајке за децу, песме за одрасле, путописе, лирске записе, књижевне приказе и афоризме. Верујем у себе и људе око себе и да ће бити још мојих нових књига, које ће обрадовати, како мене, тако и читаоце.

Радмила Зорић

“СЛЕМ”(Сатирична Лесковачка Мухкалица) добит-
 ник сам ПРВЕ наградe за афоризам. У Бугарској сам
 освојио ТРЕЋЕ место за песму на тему “Жена и вино”;
 На конкурсу “Миљивое Миљ” листа “Реч народа” за
 кратку причу, освојио сам ДРУГУ И ТРЕЋУ награду
 за приче “Свађа” и “Вршњаци” а ове 2018 г. -добит-
 ник сам ПРВЕ награде у Италији за фото-поезију, по
 међународном конкурсу са темом “Мир светом нека
 влада, ујужујења писца” Вердум Ланд. Прва награда је
 за песнике са српот и хрватског говорног подручја. Ове
 године сам такође добитник ТРЕЋЕ награда за АФО-
 РИЗАМ у Словенији(Лубљана) од око 170 учесника И
 преко 500 пристиглих афоризама на конкурсу “3ЛАТ-
 НИ ЗМАЈ”, ујужујења Српских Књижевника Словеније
 и Савеза Српске Дијаспоре Словеније.
 Објавио сам књигу поезије “ЖАРИШТА ЛУБАВИ”
 у издању Центра За културу Пожареваца.
 Добитник сам преко двадесет награда(неколико
 страних), похвала и повеља а радови су ми преводени
 језик
 у три зборника ЕСС (енигматског савеза Србије) са
 конкурса, налазе се и моје затонетке.
 Члан сам књижевног клуба “Браничево” из Пожа-
 реваца, “Ујужујења уметника града Пожареваца” из Пожа-
 реваца, “Мајдан” из Костолаца, “Момчило Настасијевић”
 из Горњег Милановца и “Бегар” из Ниша.
 Члан сам САВЕЗА КЊИЖЕВНИКА у отаџбини и
 расејану “СКОР”;

БИОГРАФИЈА

ЉУБИСАВ ГРУЈИЋ ГРУЈА

Покаревац

Рођен 09. маја 1962. г. Ожењен, двоје одрасле деце,
запошљен у ЕПС („ТЕ-КОСТОЛАЦ“). електроничар,
бавим се и техником, конструктором, проналазац-
штвом, био првак Србије оз области проналазацтва
још као средњошколац...)

Бавим се писањем афоризама, поезије, хаикју поезије,
песма за децу, затонетки и кратких прича.

Афоризме, приче и песме сам објављивао у
ВЕЧЕРЊИМ НОВОСТИМА, ИЛУСТРОВАНОЈ ПО-
ЛИТИЦИ, ХУМОРУ, ЈЕЖУ... електронским часописима
ЛИТИЦИ, АФИРМАТОРУ, ЕТНИ, АВЛИЈИ, НОСОБОЈ, ШИП-
КУ... Својим радовима сам заступљен у зборницима и
антологијама “Рудничка врата”, “Вршачко перо”, “Мо-
равске тајне”, “Букови ластари”, “Нох Боема”, “Гарави
сокак”, “Трагови на песку”, “Сенке и успомене”, “Осмех
живот значи”, “За мирис Божура”, “Афотека 2”, “Сваато-
вац” и још педесетак других.

Мој афоризам “ДА ЈЕ МОЈ ДЕДА МАЊЕ ВОЛЕО
ТИТА, ЈА ВИХ САДА ЖИВЕО КАО ТИТО А НЕ КАО
МОЈ ДЕДА” ушао је 13 најбољих за 2013. г. по избору
ВЕЧЕРЊИХ НОВОСТИ од висте стотина афоризама
који су током године објављени на њиховим странама.
2015. год. на међународном конкурсу за најбољег афо-
ристичара у Србији, Библиотеке у Чајетини, а поводом
међународног фестивала “ЕРСКИ КАВАРЕ” на задатку
тему (повишица) освојио сам ТРЕЋЕ место. У Мркоњић
Граду, поводом првог априла, дана шале, ПРВО ме-

А н а л у л а ш

Песма ТАКСИ ЖИРАФА испевана у складном дис-
тиху са едукативном поентом доминира. Жирафа као
највиша животиња на свету, која брсти дрвце, свака-
ко, има се утисак да може у песми досезати до звезда
да и њихове светлосту испуњене краке брсти наводећи
децу да и она могу сопственим спознајама на животним
стазама досезати независне резултате. Лукава лија би
„главу да јој скрати“. Дуго се веровало да жирафа нема
глас, не, одавно је утврђено да она испушта тихе зву-
ке, који су се на негодовање, за мењање њеног лика,
скраћивање висине, претворила у прави, правцати хук
Нијатарних водопада.

Уз сатирични тон, свака Грјина песма дари спознаје
из широких области људског трајања. Упућује на корис-
не подухвате, едукује на здраву исхрану, лепо понашање,
великане људске историје (Тесту) који са упорним ра-
дом, и свакако њиховим истрајавањима у њему, подари
човечанству највеће вредности.

(Пуж кавалер)

Бонтон му је дошо главе;

Успут обори и мужа –

Паде ко у филму страве.

Оклизну се жена пужа,

Па за њом и он кренуо.

Пустито је жену прво

ал за бонтон он је чуо:

– оклопом као војник, спор у кретању љубија супротне особине, постаје прави марафонац што код деце асоцира на храброст античких војника, свакако, самим тим и њихова деџа лица краси широки осмех.

Овај поетски пој намењен деци ствара утисак да проистиче из једног непресушног извора аутентичних надахнућа, приказаних пре свега са јаким духовитостима и бескрајним рађањем обојених слика што му даје лепоту више.

Свака песма попут метафоричне бајке акцендова на је за разбукутавање маште код најмлађих, за ширење њихових видика, а код старијих разгорева ватре сећања и успомена, намеће се истакнутим метаморфозама (често песнички обрађивана тема, нарочито код римског песника Овидија).

Још једна истакнута особина Грјиног поја чини ове песме занимљивим а то је њихова ритмичност. Ритмиčnost метафора доведена је до савршенства, тако да се могу окарактерисати као лирски лудици. Његова песничка надахнутост ствара код читалачке публике бескрајну духовитост која му дари занимљив тон.

Доминантни мотиви искривавају етопа и нештога осмишљавају се кроз животиње, тмизавце, мекушце... алтерије светле попут улањених светљки отварајући богато и занимљиво царство, оне несумњиво акцентују песникову индивидуалност, не привидну већ стварну, овапторену лепотама и неочекиваном досетљивошћу.

У његовим песмама свака поетска реч, истрпну-та из текучег поја, има невероватну снагу деловања представљајући се уверљиво као истинит догађај не попут донкихотских узалудности:

“Плеао се пуж уз дрво

Део песама ове занимљиве књиге за најмање, пес-
ника Љубисава Грјића, насловљен је КОРНАЧА МА-
РАТОНАЦ. Овај гмизавац покривен рожнатом кором

...
.....

искупљују се снагом разбуќтавања маште.
Рив педагошки изазов. Ђене асоцијативне привязке
у некој асоцијацији или само наговештен, али уз обаз-
док је код песника Радмиле Зорић тај део скривен
више уочено у поетском делу Љубисава Грјића Грје,
мами да започето читање не оставе недовољено што је
пом који мами неизбрисиве осмехе на лица најмањих,
тематску целину, они их презентују духовитим присту-
мноштвом поетских слика и што је разумљиво за ову
им били главни покретачи да се njihове идеје реализују
Грјић Љубисава, алиас Грја, богате руке оних који су
всно два изабрана и надахнута писца Радмиле Зорић и
Заједнички лирски светионик да, сасвим је сада из-
обнављање.

ма васпостављају трајање, васпостављају непрекидно
колико обиље писане речи множе и њиховим порука-
Они су ти светлокази који свенаде и све-
довољавајући да их било ко, чак ни време уништи.
назирљиви егзотичне равнице гранајући се дубоко, не
совских божура трају у дубинама ове младне, али и
овот необјашњивог феномена чији корени попут Ко-
све претходне, доказ су преборатог узарја надахнућа
овечане књиге за наше „небеске бисере“. И она, као и
поднебља, ево нам још једне чудотворивом лириком
На радост нас који битишмо испод овог издашног

Сасвим је извесно да их писац спашава од могућих залдељивања, понекад досадних а понекад опасних тренутака. Отвара им двери до изданих показатеља неумишлене наде, до самог средишта усмерено-сти и безграничне домишљивости где захваљујући Аријаднином клипку које се одмотава утледају и одтогостају показујући кроз позитивне активности њихове бескрајне потенцијале који се само назиру. Бојени њима и руком Господњом нашег Исуса Христа, они стасавају у праве мозгалнице који неминовно измамљују блажени осмех на лице читалачке публике која их уводи у свет раздргане маште где чуде-сима нема краја, где је и немогуће могуће. Тако они постају господари сопственог, у свакој сфери позитив-ног одрастања, свакако под будним оком и уз слапове љубави својих родитеља, али и окружена безбрижних школских дана уз спознавања обиља збиље кроз коју пролазе широм отворених очију, да буду свесни, да могу утледати пут када им се кочија претвори у бун-деву да им опшрице стварности не направе дубок рез.

У песмама дечијих песника увек је све обасјано не-ком неодреденом светлошћу безбројних алеја свети-ника. Зато све светлинама жари душе невинне и чисте које су тек на почетној стази формирања позитивних људских вредности.

Заједно до осмишљеног хода
 чудотвориве јаве и ненаметљиве
 едукативне усмерености

СКАЛПНА ДЕ ДО НЕБЕСКОГ ПЛАВЕТНИЛА

професор и књижевник
Славница Јовановић,

Обраћа пажњу и на оне ситне мале ствари које не примећујемо или их занемарујемо, па тако пише о судбини једне кесе која је без циља тужна лутала прагом док је неко није шутнуо или згазио или је кошава одувала.
Трја се сажалио над судбином једне жирафе која није могла да стане у такси. Ђубав према животињама веома је присутна у песничковом животу и кућа му је као мали зоолошки врт.
Честитамо нашим песницима овај заједнички првенат и желимо им још много стихова и пуно љубави коју од деце добијају и нама је дају.

Залледа се
корњача
у пуља,
па помисли:
Ево мени
мужа.
Сад је мали,
оклоп му је
гладак,
кад порасте,
баш биће ми
стадак!

кавалеру, о мањкама, мишевица на фејсбукју, о стоноти,
таксију жирафи и браку између корњаче и пуља:

Међу мојим пријатељима песницима некако је у последње време постао манир објављивање заједничких књига. Тако су се у ову авантуру упустили и Радмила Зорић и Љубисав Ђурић Ђуља објављујући заједничку књигу песама за децу која има два наслова Љусти ме да сањам (Р. Зорић) и Баш нећу да одрастем (Љ. Ђурић). Надахнути љубављу према деци, они храбро улазе у деџи свет који прима само повлашћене и оне који умеју да се приближе деџој души. Духовитошћу и шљавим алузијама они кидају све узе до деџих срца, постају њихови пријатељи, чувари њихових тајни и осмеха.

Љубисав Ђурић Ђуља у својој половини књиге под називом Баш нећу да одрастем такође се труди да буде почан као нпр. у песми у којој говори о штетности пушења, али има и једну песму која се зове (М)учење где школарцима поручује како не воли да учи и да се мучи и да му то велико знање краде детињство. Као да се мало додворава деци поручујући им да ни њихови родители нису били сјајни ђаци.

Љорификује ипру, забаву, а за учење ће бити време-на. Ђуља се боји да детињство не прође и не остане жал-затим да га нисмо на прави начин искористили.

Свој афористичарски дар Ђуља итекао користи у својој поезији која је језгровита, бритка, духовита, ла-пидарна, епитијана.

Омиљени мотив у песама за децу су му животиње које персоналикују људе, децу. Лише тако Ђуља о пужу

ДВОПАСЕ РАДМИЛЕ ЗОРИЋ И ЉУБИСАВА ЂУРИЋА У ПОЕЗИЈИ ЗА ДЕЦУ

РЕЦЕНЗИЈЕ:

И код мене је насиље у породици у порасту. Како деца расту, све више ми једу цигерету.

Деца ме добо слушају... Када их убедим да изваде слушалнице од мобилног!

Гуците своју децу чим приметите да личе на вас, написао је душко Радовић. А кога ја да тучем што моје дете личи на компију?

Када су мала, децу сами дижемо на рамена. После нам се сама попну на главу!

Деца су мали људи великих мисли и ко тако не мисли, мали је човек!

(за децу и о деци...)

АФОРИЗМИ

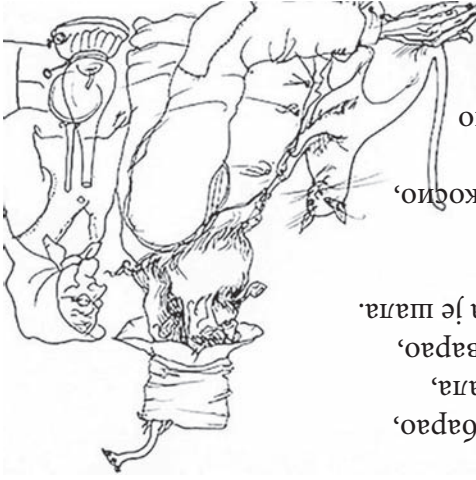

Тата и Анђела, Анђела и тата,
 то су две речи једне исте приче,
 то су два сијамска брата
 само физички која не сличе!

Анђела десет година има,
 мајку Аниту и Данијела брата.
 Слаже се она добро и са њима
 али тек се добро слажу она и тата.
 Они се потледима разумеју,
 тајне један другоме само кажу,
 они се истим стварима смеју,
 они о истим стварима лажу.
 Бих двоје када у град оду
 нико не зна када ће да се врате.
 Не воле стеге, воле слободу,
 невидљива сличност ћерке и тате.
 Воле се они, један другим диче,
 једнога дрвета то су две гране.
 Драто им је што узајамно сличе
 зато се у грешкама увек и бране.
 Они воле и када заједно уче,
 не смета им да и цртаће тада прате.
 Мачке обоје воле мало да муче
 и у повратку из школе негде сврате.
 Бих двоје истим плућима дишу,
 од њих остале некад мука хвата.
 Они чак заједно и песме пишу
 слажу се баш као два брата.

(написано Анђели за 10-ти рођендан)

АНЂЕЛА И ТАТА

Причао ми је деда
 да је многе занате знао,
 да је био „лав“ од човека,
 и како је баку од њених украо...
 А ја да пукнем од смеха!

Причао ми је деда
 да је ливаду за час покодио,
 а сад се једва обрије,
 да је по два пака носио
 а сад ни за пола није.
 Узимајући паре као да је шала.

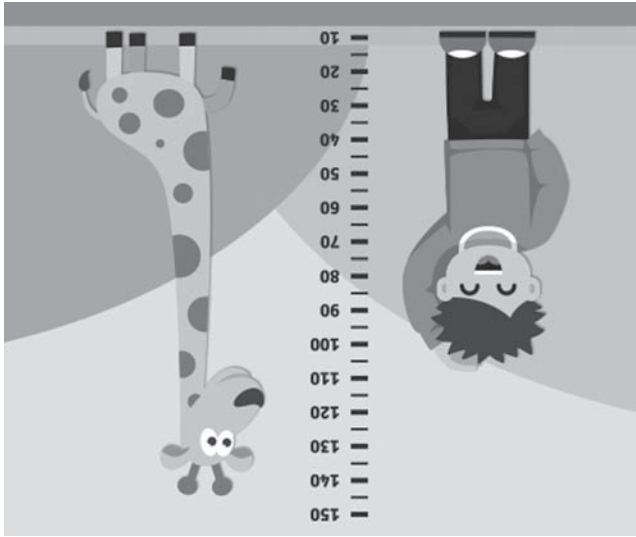
Причао ми је деда
 да је прваће у шуми обарао,
 да је пно вино из бокала,
 да се картао и да је и варао,
 Причао ми је деда
 да је имао косу црну и јаку,
 сад једва коју седу длаку.
 Како ли је уопште упознао
 овако лепу моју баку?

Причао ми је дека
 да је био леп и млад,
 А ја да пукнем од смеха,
 кад видим какав је сад...

ПРИЧАО МИ ЈЕ ДЕКА

Ако устанеш на леву ногу,
 пропао ти је дан,
 добићеш новац ако те засврби
 само леви длан,
 ако те боле колена, реоватно
 киша ће пасти,
 метлом не удара се дете, јер
 неће даље расти,
 за Божих ваља саторети до краја
 славску свешћу,
 не чисти се за неким ко одлази,
 почићеш му срећу,
 звони ли ти десно уво, добар
 млас те прати,
 а лош је млас када лево звони, и то
 пребаш знати,
 три пута се прекрстити ваља, јер
 тада Бог помаже,
 ако се утризеш за језик
 неко тебе лаже,
 дечије ствари напољу не стоје
 преко ноћи,
 ако ти заигра брада, драг неко
 теби ће доћи,
 црна мачка несрећу доноси
 када ти пређе пут,
 ако те нос засврби, на некога
 бићеш љут...
 И ститине још верована често
 чујем...
 Верују и људи и деца у то, па ћу и ја
 да верујем!

ВЕРУЈЕМ – НЕ ВЕРУЈЕМ...

Није да је мени до величине стало
 али у свему ми увек мало зафали,
 све ми је у животу некако мало
 од рођења је тако-родих се мали!
 У школи сам био од свих мањи,
 и знање ми је било исто тако,
 цепарац ми беше од најтањег тањи,
 никада мени малом не беше лако.
 И у љубави нисам имао баш среће,
 маленкости прати ме нека сена.
 Када те неће оно те неће-
 и девојка моја, зове се Малена!

МАЈИ

Ко да мене само чека,
 док у парку деца зыје,
 приметити ме из далека,
 мајци каже-ено Грџе!
 И помазим ја по коси
 ту цурицу лепог лица.
 Срећу увек ми доноси
 моја сјатка другарица.

ЉУБИЦА

Лако је тати на мене да виче,
 да капшем прети да ће ме истући.
 Могао би некада да ми чита приче
 кад увече седи уз ТВ, у кући.

Лако је тати глас да подигне,
 и припрети ми, онако гласно!
 Могао би некада и он да стигне
 да ми објасни шта ми није јасно.

Лако је тати да ружком махне,
 и на питање каже-ено ти мама,
 И мама треба некад да предахне,
 не може све она постићи сама.

ЛАКО ЈЕ ТАТИ

Е баш нећу да одрастем,
 у беднићу друштво своје,
 да дeтинљство стаино траје!
 јер најлепше доба то је!

Е баш нећу да одрастем,
 кад будемо јако стари.
 неће бити тог дружења
 овде сви су ми другари,
 Е баш нећу да одрастем,
 где су нека лица стара.
 Није мени место тамо
 овако ми отовара.
 Е, баш нећу да одрастем,
 ал' не може бити дете свако.
 Одрастао може свако бити
 лепо је мени и овако.
 Е баш нећу да одрастем,

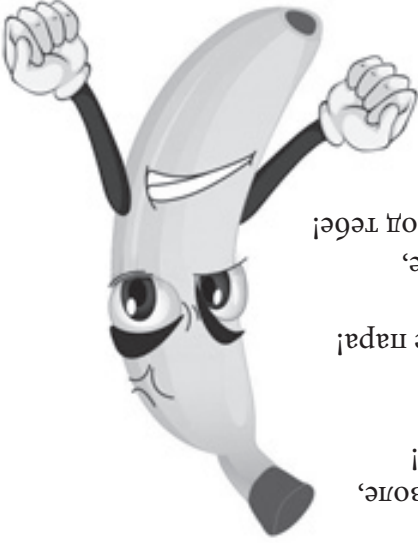
Е, БАШ НЕЋУ ДА ОДРАСТЕМ

Болео бих ја и доктор бити,
 Све болесне света излечити.
 С медицинском ипак лоше стојим,
 Инекције и сам ја се бојим!

Ја бих хтео полицајац бити
 Све лопове света похапсити,
 Једино бих плашио се, знате,
 Једино бих плашио се тате!

ШТА ДА БУДЕМ

Банана јој одмах одговара:
 Кило моје вреди три пут више пара!
 Узми отледало па погледај себе,
 Три пута сам шљиво ја лепша од тебе!

На свету највише мајмунџи те воле,
 са дрвета твога не силазе доле!

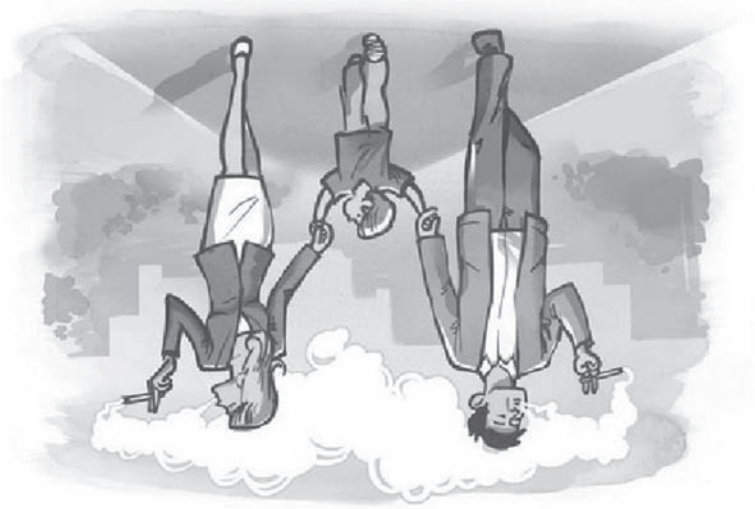
Шљива ће банани-да си ми ти жива,
 да си добра, не би била крива!
 После ту ракију пијанци попију,
 свађају се, вређају, често и побију.

Банана јој подсмешљиво рече:
 ма од тебе ракија се пече.

Уврете су као поток текле,
 једна другој баш свашта су рекле:

Свађале се једног метњет дана,
 свађале се шљива и банана.

СВАЂА

Јагоде су стигле младе,
у стомак ми кило стане,
волим ја и чоколаде,
да не причам за банане.

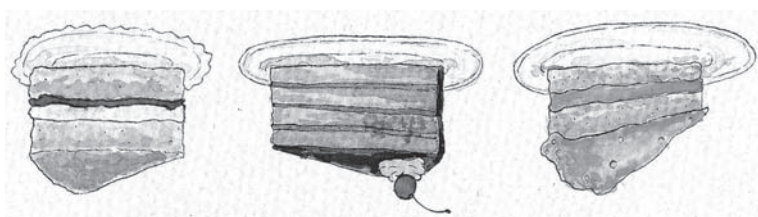
Која вајда од цитара,
организам свој да трљем;
Бацање је то баш пара,
за њих нећу ни да чујем!

Кад цепарац неки скупим,
размишљам о свакој пари,
дал' да прво лопту купим
или има пречих ствари.

Толко слатког воћа има,
ја га једем па га рушим,
зато сада кажем свима:
Никад нећу ја да пушим!

Баш без везе троше паре,
лопште их не разумем.
На пушење и цитаре?!
Па ја боље од њих умем.

ПУШЕЊЕ-НЕ

Ипак,
највише волим слаткише мога ТЕЧЕ
када роптиљ добро наложи
па гомилу ђевата испече!

Моја УЈНА,
тврди од пишкота нема торте боље,
спрема је увек
са пуно љубави и воље!

Моја ТЕТКА,
када прави торту од чоколаде,
каже свима:
Е тек сада сви ће да се сладе!

Моја БАКА,
када торту од јагоде прави,
каже свима:
Ма ово је стварно слаткиш прави!

Моја МАМА
док намазала торту спрема,
каже свима:
Ма нигде такве торте нема!

СЛАТКИШИ

Детинство ми краду: сабирање,
 множење.. Трговци разни...
 Убиће нас то велико знање,
 лепше је кад мозгови су празни.
 Ја не волим да се пуно мучим,
 зато вичу и тата и мама.
 На брзину све бих да научим
 па у игру са својим луткама.
 Кад ће мени све то да затреба,
 свим и свачим мозгове нам трју:
 Да без школе неће бити хлеба
 родитељи само застрашују.

Зар детинство да прође у клупи,
 уз учење, то велико време.
 Хлеба увек биће ко да купи
 ал' за лутке проћи ће ми време!

(M) УЧЕЊЕ

можда тада омрзнем и снег и снешковел!
Када некада, као они, и ја остарим

свака ме пахуљница кроз прозор зове:
Али ја снег волим, за друго не марим,

јер они снег бео као снег црн виде!
а камоли са мном да снешка праве,

неће нико са мном на снег да иде,
Од проблема разних пуне су им главе,

да сете се година кад били су мали,
да се опусте и играју они не знају,

да направе снешка ни њима не фали,
Не разумејем што моторци само кукају,

да снешко буде и лепши и већи.

Једино што морам тад да се помучим
Граница нема тада мојој срећи.

И распушт је зимски па мање учим,

да направим великог, лепог снешка.

А ја волим да снег што више напада,
Дрва понестају, тата се чешка...

Чизме попустиле, мама се јада,

јер волим да направим великог снешка.

А ја се снетовима увек радјем,

како је зима досадна и тешка.

Сваке године исте јадикивке чујем,

СНЕСКО

Зна она да нема ко да је воли,
 да стотине година живеће без среће.
 Једино је прозирна душа сад боли,
 што не оста у дому или канти за смеће!

Онда јој је кошава дунула у лице,
 полетеа је као да је добила крила.
 Слетала је на гране где певају птице,
 ни тамо свој дом она није свила.

А зна да је добра и послушна била,
 сада на улици проћи ће јој дани.
 Породицу је једну она нахранила
 а мотла је још дуто, дуто да је храни.

Бвој је потекла једна суза крадом,
 тугу њену нико није спазио.
 Без циља је тужна шетала градом,
 неко ју је шутнуо а неко згазио.

Данас је донела четири хлеба,
 три паштете, јогурт и млеко.
 Газда је решио, више му не треба,
 згужвао је и бацно тамо далеко.

СУДБИНА ЈЕДНЕ КЕСЕ

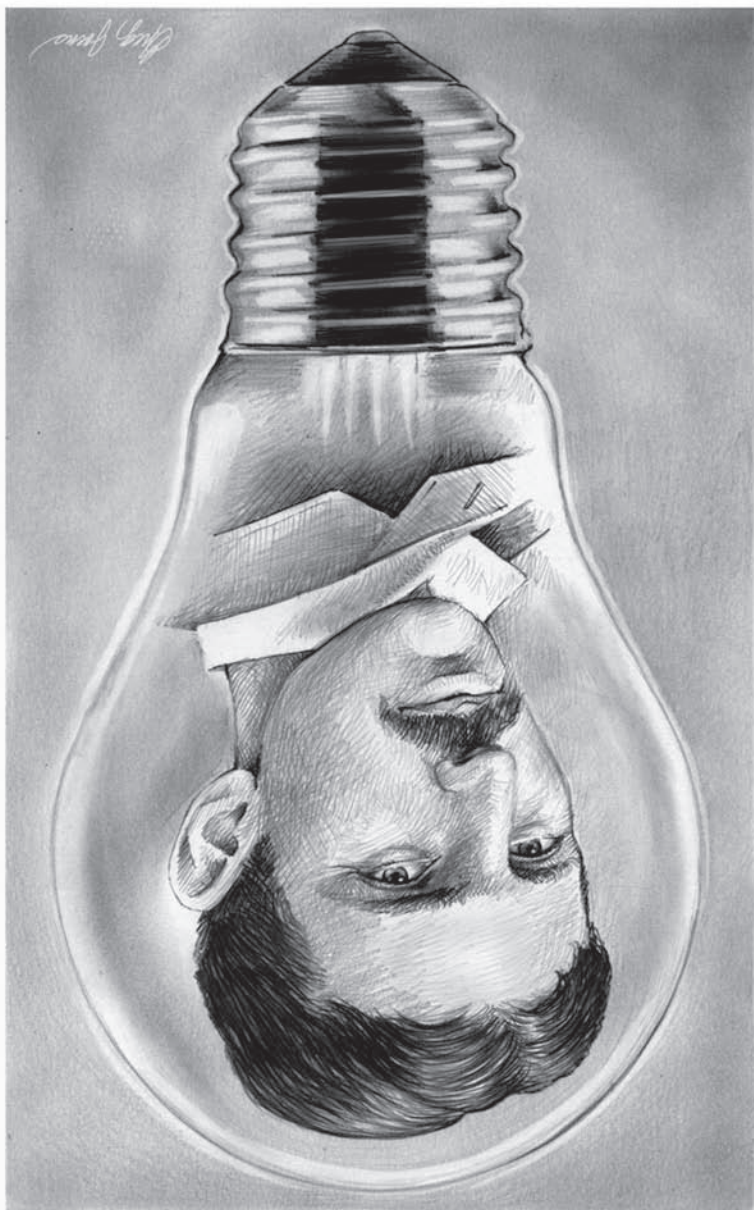

Ледали смо тату
 док веќе крваву.
 Све га гуши, све га стеже,
 не зна како да је свеже.
 Велике му то су мукe,
 на крају је дито рукe,
 не имаде више волe.
 Па сам себи крадом рече:
 без крвавате биће горe!

КРАВАТА

Да нам Тесла није био,
 били би смо ми у мраку.
 Он је струју измислио,
 ону слабу, ону јаку.
 Да нам Тесла није био,
 а имасмо ето, среће:
 Он је мотор измислио
 трамваје да нам покреће.
 Да нам Тесла није био,
 живот би нам био мучка,
 живели би без мобилног,
 без тв-а, без фејсбучка.
 Тесла је баш јунак био,
 геније над генијима.
 Он је свашта измислио
 да нам боље буде свима!

ТЕСЛА

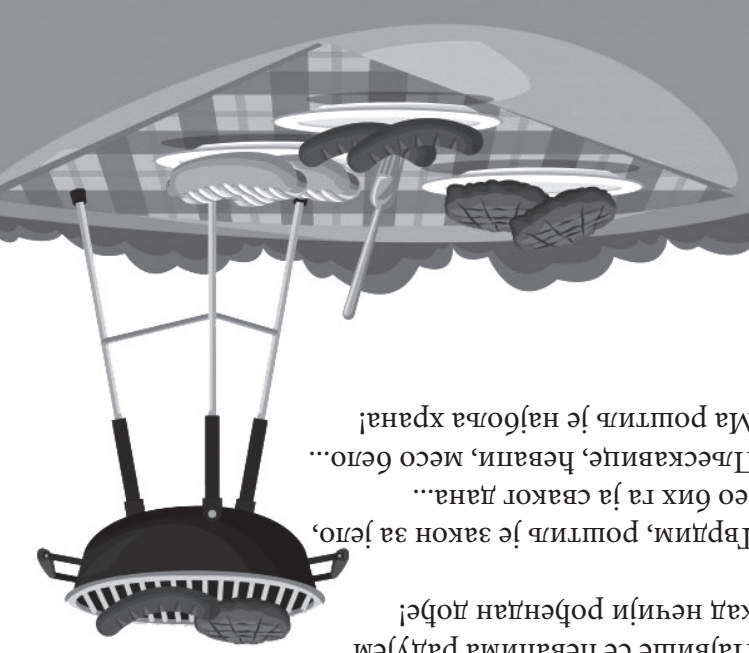

Ма не би требало устајати пре девет-
 сат је справа за мучење људи!
 Највећи изум човечанства је кревет
 он нас успављује и нек нас и буди!

x x x x x

Можда ће ово некога да чуди –
 од помисли на сат заболи ме глава;
 Тај манијак увек за школу ме буди
 баш кад се мени највише спава!
 Ма не воли њета ни мој тата –
 кад дерњаву његову ујутро чује.
 Доста му је, каже, и посла и сата
 и све док не оде он гуња и псује!
 Алтерична је на њета и моја мама,
 без њета би пуно срећнија била.
 Изнервира је јутром његова галама
 и она би га радо кроз прозор бацила!

САТ

Тврдим, роштиљ је закон за јело,
 јео бих га ја сваког дана...
 Пљескавице, ћевапи, месо бето...
 Ма роштиљ је најбоља храна!

За купус не волим да чујем,
 пасуљ и може да прође...
 Највише се ћевапима радујем
 кад нечији рођендан дође!

Мајка ме често гуди
 што рибе не једем више...
 Па како кад она смрди
 а роштиљ ми тако мирисе!

Грашак ми није баш по вољи,
 боранија ми уопште не прија...
 Па роштиљ је од тога бољи,
 ражњиха велика порција!

РОШТИЉ

И ми смо у својој ђачкој торби
у свескама имали понеког кеча...
Лажемо вас да смо били добри,
иако постоје-лепе бабе и добра деца

И ми смо се плашили татиног прута
када због нечега добри нисмо били,
плашили се учитељице када буде љута,
што помаћи задатак нисмо урадили!

И ми смо компијско грождје крали,
при повратку из школе бацали торбе,
и ми математикy нисмо баш знали
нити волели грашак, сунце и чорбе!

И ми нисмо волели сирупе да пијемо,
мрзели смо и ми руке да перемо,
умели смо често да се повијемо
и да се у школском дворишту деремо.

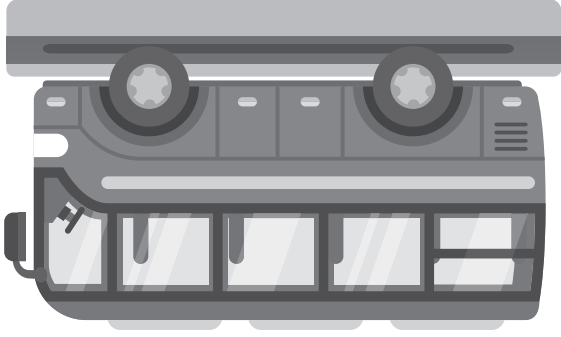
Време да вам истину кажемо,
доста смо дуго то од вас крили,
није лепо да вас стално лажемо,
да смо као деца баш добри били.

ДРАГА ДЕЦА

ДРАГА ДЕЦО...

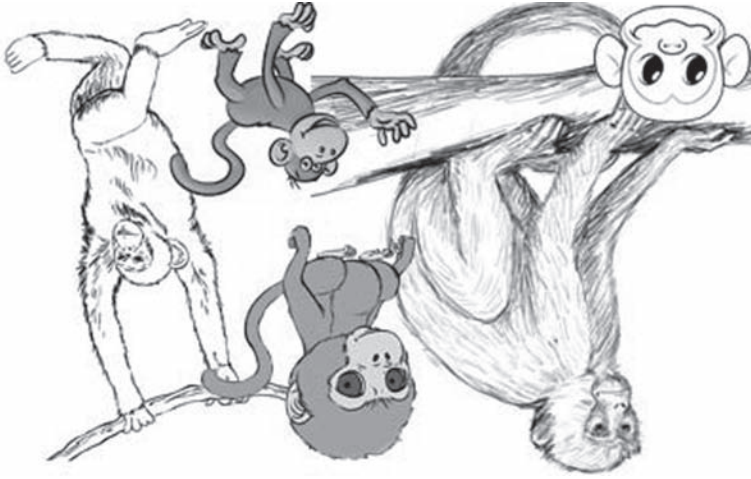

Сад сам возач буса,
 ал то ми бадава,
 можда са мном путују
 та два ока плава

Чекао сам после
 ја бусеве многе,
 од чекања само
 бољег ме ноте.
 Ко скамењен
 на путу сам стао,
 она где бусом,
 све беште бадава.

Шта је љубав
 тада нисам знао,
 кад утледах
 та два ока плава.

БУС ВАКСУЗ

Узми и ти огледало-мајмунска ти глава.”

Што се ниси онда удала за лава?

Удајеш се за мајмуна, то си добро знала.

“Жено дрота, баш ти за све хвала,

свестан је он тога колико је ружан.

Мајмун стари, не оста јој дужан,

погледај се мало, узми огледало!”

Није ми до тебе више стало,

“Не волим те више, бежи, бежи, мајмуне!

Мајмуница свога мужа куне:

БРАЧНА СВАЂА

Автори:
Љубислав Ђујић и Радмила Зорић

Понудим се да је кући пратим,
тад јој очи ко искре засјаје,
питао бих да мало навратим,
али реч ми у грлу застаје.

Радује се када га замолим:
Хајде, Марче, ранац ми понеси!
Пренео би он и тону књига
за пољубац један да се деси.

Зна то тата, питат ме срамота,
да добијем ја одговор прави:
Какав је то период живота
кад ми Нада само је у глави?

Учила бих, а Марко ми смета,
као лептир кроз мисли ми лета,
зато маму за одговор молим:
Значи ли то да ја њета волим?

Питам маму, мање ме срамота,
рекла ми је, слушај, злато моје,
пубертет је део твог живота
”кад љубав покупца и у срце твоје.”

Када се, кћери, прва љубав јави,
настане права збрка у глави,
а потом дође друкча, трећа...
и она задња, права, највећа!

Сад у кљупи ја седим са Надом,
 она има очи тако слатке.
 У њу често ја потледам крадом,
 а још чешће у њене задатке.
 Откад с Марком у истој сам кљупи,
 часови су досадни и тупи.
 Предавања не могу да пратим,
 саму себе не могу да схватим.
 Образи ми тада зарумене,
 знам да Нада није томе крива.
 Нико неће да разуме мене,
 а ја не знам шта се са мном збива!
 Забаван је, леп и друтар прави,
 сва устрептим када се појави,
 у његовом друштву се ужива,
 ни ја не знам шта се са мном збива!
 О фризури поех да се бринем,
 сто бубица у мојој је глави,
 чак и кито које да скинем
 да постанем један даса прави.
 Брло често променим фризуру,
 вежбе радим за витку фигуру.
 Цело срце ја бих њему дала
 да ми каже: „Види, згодна мала!“

ШТА СЕ ТО С НАМА ЗБИВА

ШТА МИ ЈЕ У ГЛАВИ

Ја незнам шта је у мојој глави,
 када дечаци са мном у кљути седе,
 мозак ми тада скроз забрљава
 а опене у дневнику почну да бледе.

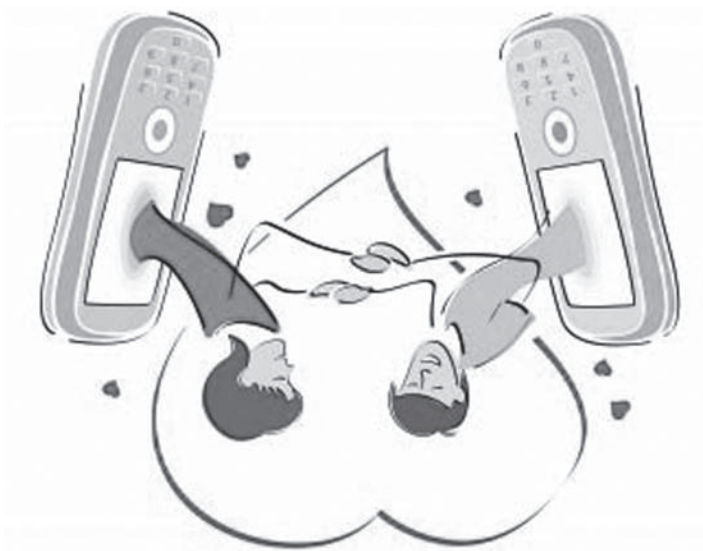
У другом сам седела до Мише,
 баш је био стадак дечкић плави.
 Нисам знала сва слова да пишем
 ај ми Миша вразом се по глави.

У петом је Дуле седео до мене,
 имао је и он очи слатке.
 Њему увек уши поцрвене
 када гледа у моје задатке.

Опет не знам шта ми је у глави,
 сад сам осми. На уснама шминка,
 Не дам сваки клиња да ме гњави,
 нисам више она мала клинка.

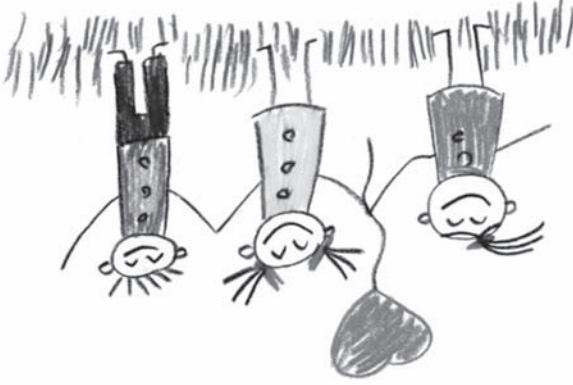
Знам ја са ким седела бих сада,
 ај' разредна размештаје прави.
 До мене је моја друктарица Нада,
 Он у задњем реду и у мојој глави.

Песму ће ову сви,
 лако да разуме,
 говори о љубави
 између мене и Цвете.
 Једино што цвета
 нешто се нећка
 и каже ми често:
 Ниси нека цвешка!

ЦВЕТА

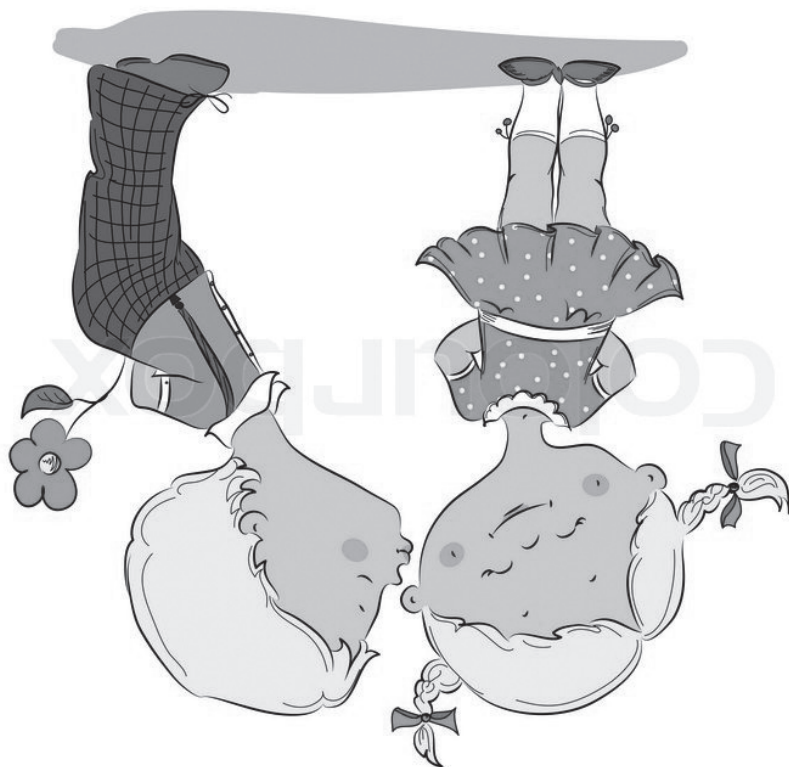

Нису лутке за дечаке,
 мени мама често каже.
 Ал шта могу кад их волим,
 од пушака су ми драже.
 Ни тракторе баш не волим,
 нисам ти ја у тој причи.
 Лутке мени баш су слатке,
 свака ми на Саву личи.
 Волим зато лутке много,
 игре трају ноћу-дану,
 и у свакој својој лутки
 видим из вртића Саву!
 Сава не зна моју тајну
 ал доћи ће до тренутка
 када храбро њој ћу рећи:
 Ти си Сава моја лутка!

НИСУ ЛУТКЕ ЗА ДЕЧАКЕ

Играо се шибницом, кад сам мали био,
па умало нисам крћу запалио.
Играо се водом кад сам мали био
па умало нисам крћу потопио.
Играо се лоптом кад сам мали био,
па умало нисам прозоре разбио.
Играо се са Наџом, кад сам мали био
па умало нисам Наџу пољубио !
Играо се и са Весном, кад сам мали био,
е Весну сам кроз игру тада пољубио!
И Весни се свидело, тада мени рече
па играње наставамско скоро свако вече!

ИПРЕ

БЫВАИ МАТЕ
И БЕТИКЕ

На часу никако не могу језик за зубе...
Да ли предам код зубара?

Нисам далтониста али не правим разлику између
плаве Саше и црне Тане.

Ко пита не скита, а мене стално питају кући где
скитам...

Учитаљица мене гледа попречно када ја њу
гледам уздужно.

Бадава имам дубоке ценове када ми је церапац питака!

Када се забљубим до ушију тада никога не чујем баш!

(за децу и о деци...)

АФОРИЗМИ

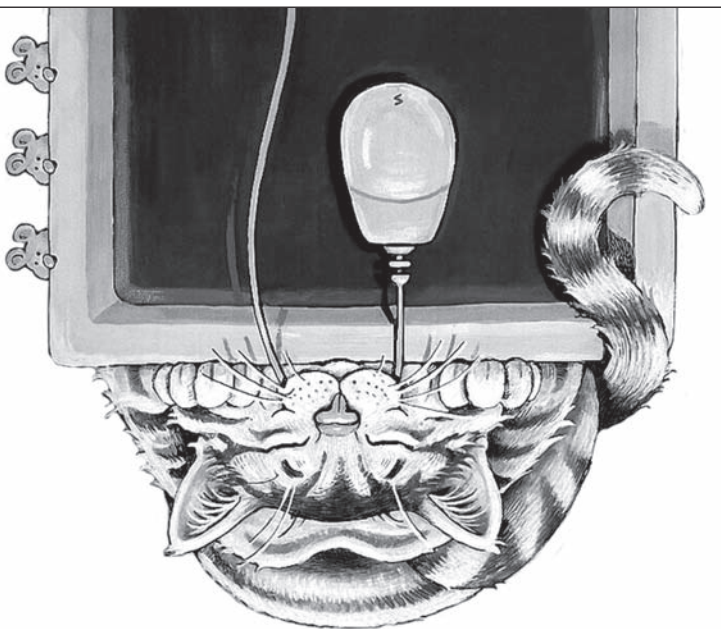
Затледа се
 корњача
 у пужа,
 па помисли:
 Ево мени
 мужа.
 Сај је мали,
 оклоп му је
 тлацак,
 кад порасте,
 баш биће ми
 слацак!

БРАК

Увек су то само лажи биле,
 Од старијих, увек лажи исте.
 Што би роде децу доносиле,
 зар вам оне личе на таксисте?
 Роде баш су животиње миле
 и нас људи, оне се не боје.
 Ал што би нам децу доносиле
 кад имају оне деце своје!

РОДЕ

Скупити се мишеви
сви у мишју рупу,
да направе своју
на фејзбуку групу.
Ал техником нико
од њих не барата,
стручњак је једино
стари маџор Мата.

Сумњају у Мату,
маџор ће их прећи,
па лозинку њихову
мачкама ће рећи.
Лопираће мачке,
све њихове рупе,
жив остати неће нико
из те фејзбук групе!

ФЕЈСБУК МИША

Волим мачке највише на свету,
 имао сам четири комада.
 Набавићу ја и мачку пету
 и чувачу-да ми не настрада!

Четвртага Тошу комшија ми дао,
 много леп и паметан је био,
 ал другом комшији питиће је клао
 и сигурно њега он је и убио.

Третел мачка узех у вртићу,
 црн лепотан, а очи му плаве.
 И он као Мица излете пред „фићу“,
 и точкови фиће дођоше му главе.

кад је тата отвори да празни.

У септичку јаму је упао
 мајор Миша, умиват и мазни.
 Другу мачку теча ми је дао,

Јер много је скитала по путу.
 Стазила је једна лимузина
 лепу Мицу, браонкасто жуту.
 Прву мачку поклони ми стрина,

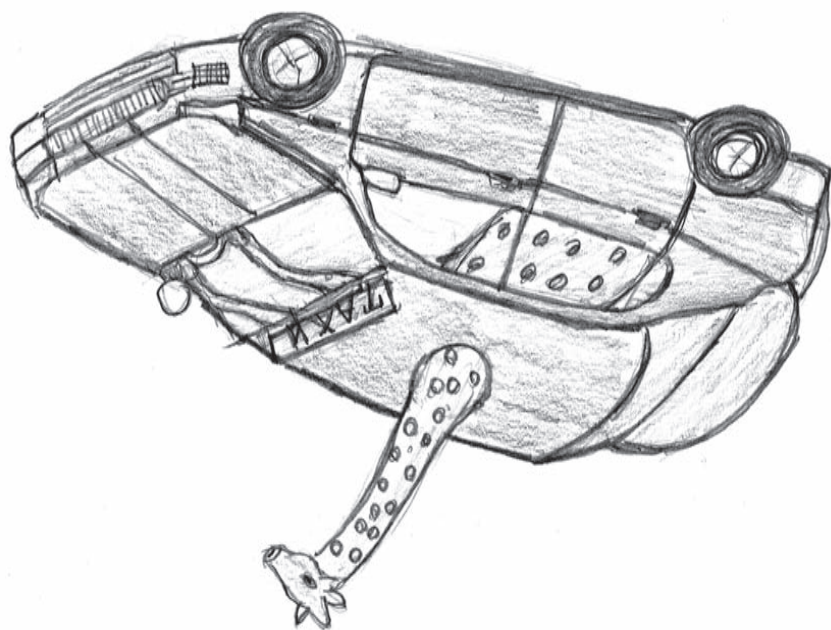
и пазићу да ми не настрада.
 Набавићу ја и мачку пету
 имао сам четири комада.
 Волим мачке највише на свету,

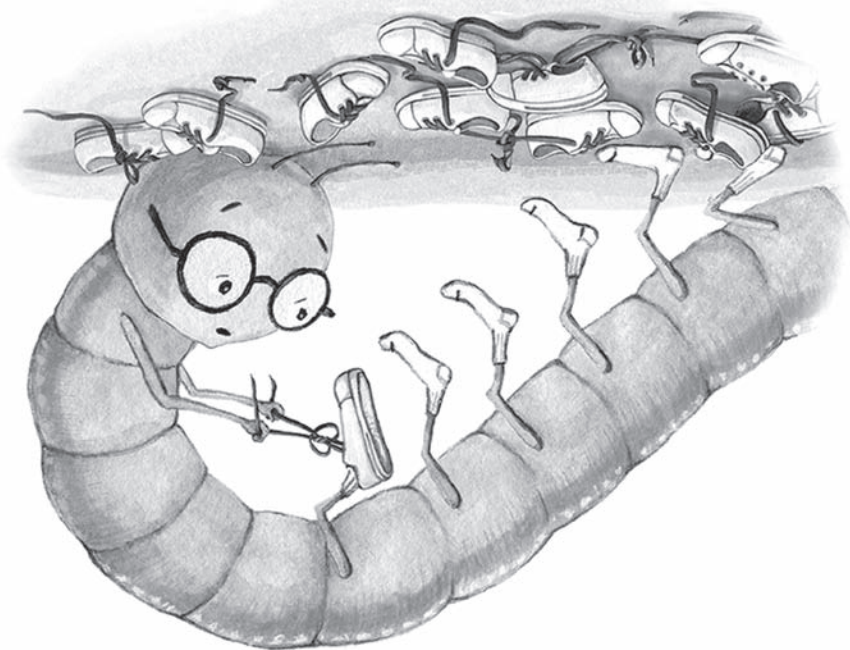
МАЧКЕ

Решила је жирафа таксиста да буде,
 да превози животиње, а можда и људе.
 Решила да штеди и пара да скупи,
 да ауто нови за свој бизнис купи.
 Али први проблем што жирафу снађе,
 не може за посао ауто да нађе.
 За савет је питала свакога у крају,
 али никако одговор прави да јој дају.
 Јер ниде на свету ауто не праве,
 за таксисте тако уздигнуте главе.
 Стоп јој даде идеју, једну али глупу:
 Да на крову аута пробуше јој рупу.
 И мија лукава проблема се лати,
 па рече жирафи-главу да јој скрати.
 Добијала савете, разноразне, многе:
 Да подигне точкове, да јој скрате ноге...
 Ништа се од тога, ној свидело није,
 нарочито савет од лукаве мије.
 На крају одустаде, од такве идеје,
 срамота је било, свако јој се смеје.

ТАКСИ ЖИРАФА

Handwritten signature or initials.

И када је лош дан, како би знао
на коју си леву ногу устао?
Ма нећу набрајати разлога више.
Данима може о томе да се пише.
Добро је, баш је добро бре-
Што имамо само ноге две!

Добро је што човек нема сто ногу,
 сто разлога за то навести могу,
 јер стварно би било велико зло,
 ево неких од разлога сто...
 Прво, ко толико пара да купи
 да сто патика одједном купи?
 Друго, можда од тога још и теже,
 ко сто перти ујутру да свеже?
 Треће, проблем је треба знати
 како сто патика одједном опрати?
 Ла шта ако нека патика буде тесна,
 и како знати која је лева, која десна,
 наравно и проблем велики јесте
 где сто патика да се у кући сместе?
 Ла рачуница ова мора да се зна-
 треба двеста патика за детета два,
 ако имаш једно, мање је зло -
 треба ти „само“ патика сто.
 Ла била би баш ружна слика,
 уђеш у кућу, тамо сто патика,
 па треба имати и чарапа сто
 ни Кинези не би намирили то.
 Ла треба, и то морам рећи
 сто ноштију на прстима посећи.
 Када добу летњи дани врући
 сто папуча треба имати у кући.
 А када дође хладна зима
 сто чизама мора да се има.

СТОНОГА

Пенџао се пуж уз дрво,
 ал' за бонтон он је чуо:
 Пустиио је жену прво
 па за њом и он кренуо.
 Пенџали се дуго, споро,
 сунце скоро и да зађе.
 Стигли су до врха скоро
 кад малер их прави снађе.
 Оклизну се жена пужа,
 паде ко у филму траве.
 Уз пут-обори и мжжа-
 бонтон му је дошо главе!

ПУЖ КАВАЉЕР

Када седим у задњој клути не видим таблу од Тање а када
седим у првој не видим ни Тању али не видим ни таблу због
Тање... Да ли морам код очнога лекара?

Не разумем шта је то љубавни проутао, ја заљубљен у Јелену
а све се вртимо у кругу.

Тага тврди да патике брзо цепају шутирајући лопту.
А не види колико тек камења изшутирам враћајући се из
школе кући!

Родитељи ми говоре стално да учим школу да бих мање
радио када порастем.
Не разумем то, они не раде ништа а нису баш нешто
школовани?!

Школска торба је баш много тешка.
Зато је ја и пуним тањим опенама.

(за децу и о деци...)

АФОРИЗМИ

У 300000
ПАРКТЫ

САДРЖАЈ

Пуж кавалер.....	7	Дрета дедо.....	29
Стонора.....	8	Роштиљ.....	30
Такси жирафа.....	11	Сат.....	31
Мачке.....	12	Тесла.....	33
Фејсбук миша.....	13	Кравата.....	34
Род.....	14	Судбина једне кесе.....	35
Брак.....	15	Снешко.....	36
ЉУБАВИ МАЛЕ И ВЕЛИКЕ			
Игре.....	19	Пушење-не.....	39
Нису лутке за дечаке.....	20	Свађа.....	40
Цвета.....	21	Шта да будем.....	41
Шта ми је у глави.....	22	Е баш нећу да одрастем.....	42
Шта се то с нама збива.....	23	Лако је тати.....	43
Брачна свађа.....	25	Љубица.....	44
Бус баксуз.....	26	Мали.....	45
РЕЦЕНЗИЈЕ			
Славница Јовановић: Двогласје Р. Зорић и љ. Држића.....			
Ана дудаш: Скалинаде до небеског шаветнића.....			
БИОГРАФИЈА.....			

ДРАГА ДЕЦО...

У ЗООООО ЦАРСТВУ

2018.

(Мојој деци, Анђели и Данијелу)

Е, БАШ НЕЋУ ДА ПОРАСТЕМ

Љубислав Грџић Грџа

2018.

Львівська Ірпінська Ірпінська
Е, БАШ НЕПЬ АА ПОРАСТЕМ